

"Ortaokul Çocuk Dergisi"

KARPUZ

Bol Çekirdekli
Yeni Mahsul

iyilik
zinciri

Küçük bir iyilik, kocaman
bir dünyayı değiştirir!

ISSN 2792-0356

9 772792 035003

SAYI 6

Mart - Nisan - Mayıs

M. AHMET DEMİR

GELECEK KATILIM MOBİL'DE

ÜCRETSİZ
PARA TRANSFERİ

PIYASA
İŞLEMLERİ

AVANTAJLI FON
FİNANSMAN ÜRÜNLERİ

KİŞİSELLEŞEN
MENÜLER

Siz de Ziraat Katılım mobilin
avantajlı dünyasını keşfedin,
geleceğe güvenle dokunun.

 Ziraat Katılım

KARPUZ

Bol Çekirdekli Yeni Mahsul

YIL: 6 • SAYI: 6 • Mart - Nisan - Mayıs 2026 FİYATI: 50 ₺
ISSN: 2792-0356

İmtiyaz Sahibi

ÖNDER İmam Hatipliler Derneği Adına
Abdullah Ceylan

Genel Yayın Yönetmeni

Muhammed Akaydın

Genel Koordinatör

Muhammed Ensar Söğzen

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Resul Çiftçi

İletişim Direktörü

Esra Zeynep Akgün

Yayın Kurulu

Ahmet Ercan
Fatma Hazan Türkkol
Kübra Taşkiran
M. Ahmet Demir
Muhammed Akaydın

Editörler

Fatma Hazan Türkkol
Kübra Taşkiran
Muhammed Akaydın

Uzman Psikolog

Kübra Taşkiran

Atölye Balık

Görsel Yönetmeni, Tasarımcı ve Çizerleri

Ceyda Akdeniz
Elif Nas Hisoğlu
Fatıma Betül Kanat
M. Ahmet Demir
Rüveyda Ekener
Saliha Ravza Kahraman

Abonelik İçin:

0 (212) 521 19 58

Basım

Kültür Sanat Basımevi, Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
ZB-7-9-11 Topkapı/ Zeytinburnu/İstanbul
Davutpaşa V.D. 605 050 6155
Telefon: 0212 674 00 21-29-46
www.kulturbasim.com

İletişim:

Karpuz Dergisi
Akşemsettin Mh. Şair Fuzuli Sk. No:22 Fatih/İstanbul
instagram.com/ karpuzdergi
facebook.com/ karpuzdergi

Karpuz Dergisi; çocuklara yönelik üç aylık, eğitici ve eğlenceli içerikler sunan bir yayımdır.

Yayımlanan tüm yazı, haber ve fotoğrafların her türlü telif hakkı ÖNDER İmam Hatipliler Derneği'ne aittir. İzin alınıp kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. Yayımlanan yazıların dil, bilimsel içerik ve hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir.

İyilik Zinciri

Küçücük bir iyilik, kocaman bir dünyayı değiştirir!

Muhammed Akaydın

Bismillâhirrahmânirrahîm...

Sevgili arkadaşlar, bol çekirdekli yeni mahsul Karpuz yeniden karşınızda! Ama bu kez sayfalarımızda çok özel bir şey var... Bu sayıda iyilik dolaşiyor.

Sahi, hiç düşündünüz mü? Bir iyilik nereye gider? Birine selâm verirsin...

Arkadaşına kalemimi uzatırsın... Yerde gördüğün bir çöpü alırsın... Kardeşinle oyuncağını paylaşırsın...

Evde annen söylemeden sofrayı kurarsın... Sonra bir bakarsın... O iyilik durmaz. Birinden diğerine geçer. Ve kocaman bir iyilik zinciri olur.

Bu sayımızın teması işte tam olarak bu: İyilik Zinciri.

Bu sayfalarda öyle güzel hikâyeler var ki... Bir çocuğun yaptığı küçücük bir iyiliğin nasıl büyüdüğünü okuyacaksınız. Gizlice yapılan yardımların nasıl çoğaldığını göreceksiniz. Birinin gülümsemesinin başka birinin kalbine nasıl dokunduğunu fark edeceksiniz. Belki bir taşın yerinden kaldırılmasıyla başlayan iyiliğin, bir mahalleyi nasıl değiştirdiğine bile şahit olacaksınız... Ve şunu anlayacaksınız: İyilik görünmese bile asla kaybolmaz.

Kur'ân-ı Kerîm'de Rabb'imiz şöyle buyuruyor: "Kim zerre kadar hayır yaparsa onu görür." (Zilzâl, 7)

Yani küçücük bir iyilik bile boşa gitmez. Bir tebessüm... Bir güzel söz... Birine, "İyi misin?" demek... Hepsi Allah katında çok kıymetlidir.

Peygamber Efendimiz (sav) de bize iyiliğin ne kadar geniş olduğunu öğretir... Birini sevindirmek, bir kediyeye su vermek, bir yetimi güldürmek... Hepsi birer iyiliktir.

Sevgili arkadaşlar, bu dergideki yazıların çoğu sizlerin kalemin-den çıktı. Belki ilk defa yazdınız... Belki çekindiniz... Ama yazdınız.

Çünkü yazmak sadece kelime yazmak değildir. Yazmak, kalbinden bir iyilik bırakmaktır. Şimdi sıra sende. Sen de yazabilirsin. Bir iyiliğini yaz, bir gözlemini yaz, bir hayalini yaz... Gönder, birlikte okuyalım, birlikte güzelleştirelim. Unutma... İyilik bulaşıcıdır. Sen başlatırsın, başkası devam ettirir... Sonra bir bakarsın, dünya değişmeye başlamış. Belki de o zincirin ilk halkası sensin. Şimdilik benden bu kadar... Bir sonraki sayıya kadar iyiliği çoğaltmanız duasıyla...

Yere göğe sığmayan ama sizin minicik kalbinize sığan Allah'a emanet olun.

İÇİNDEKİLER

ŞEHRİN KALBINDEKİ DÜĞÜM **16**
Şeyma Asker

İYİLİK HAREKETİ **32**
Reyhan Karakaş

İYİLİĞİN DÖNÜŞÜ **6**
Ahmet Musab KARABACAK

ÇÖL VE DİLSİZ **8**
Ayşe Kerime Kipritçi

GÖRÜNMEYEN YARIŞ **9**
Erva Aydın

İYİLİĞİN EVİ **10**
Ahmet Mercan

İYİLİK EVRENİ **13**
H. Salih Zengin

İYİLİK KAVANOZU **14**
Saliha Ravza Kahraman

İYİLİK ÇENGELİ **15**
Hilal Genç

YETİMLERE YARDIM **20**
Salih Yiğit Satır

ADÂLETİ SAĞLAMAK **21**
Buğlem Özkılıç

NAHL SURESİ 90. ÂYET **23**
Berkin Ali Kaya

İPLER **24**
Duygu Ünal

SÖZÜN GÜZELİ **27**
Sare Köse

İYİLİK KELİME AVI **28**
Elif Naz Hisoğlu

İNSANLARIN EN HAYIRLISI KİMDİR? **30**
Vildan Uluçay

KALBİ KORUYAN DEĞER: DÜRÜSTLÜK **34**
Bahar Demirci

YETİM ÇOCUK **48**
Hilal Korkular

İYİLİK SENFONİSİ **70**
Hilal Genç

GİZEMLİ PENCERE **58**
Zeytin Aydoğmuş

İYİLİKTE SINIR TANIMA/MAK **36**
Ahmed Yusuf Akaydın

KÜÇÜK BİR İYİLİK **47**
Meryem Karasu

İYİLİKLE TAMAMLA **37**
Ceyda Akdeniz

YETİM ÇOCUK **48**
Hilal Korkular

İYİLİK AJANDASI **38**
Saliha Ravza Kahraman

DOĞRULUK **52**
Nursima Akın

İYİLİKTE BİRLİK, KÖTÜLÜĞE KARŞI DİRENİŞ **39**
Ahmet Selim Öner

KENDİN YAP **56**
Elif Naz Hisoğlu

ESMA'NIN İLK NAMAZI **40**
Elif Tuğçe Karabacak

BİR DAMLA İYİLİK **62**
Ayşenur Sözgen

KALPTEKİ MUTLULUK **42**
Zehra Elveren

ER KİŞİNİN HARC: İYİLİK **64**
Betül Akaydın

HİÇBİR AMEL KARŞILIKSIZ KALMAZ **43**
Meryem Can

KUMBARA, PASTEL BOYA VE BİR ZİNCİR! **66**
Sümeyra Üzer

GÜZEL SÖZ SADAKADIR **45**
Veysel Hayta

KENDİ İYİLİK ÇANTANI OLUŞTUR **73**
Ceyda Akdeniz

İMİLİNİN DÖNÜŞÜ

AHMET MUSAB KARABAÇAK

İZMİR KEMALPAŞA İMAM-HATİP ORTAOKULU 7/C

Arif, Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi dersi ödevi için bir âyet düşünüyordu ama istediği âyeti bulamıyordu. Çünkü belirli bir konusu vardı. Konuysa, “Allah yolunda harcama”ydı. Böyle düşünürken bugünün Cuma olduğunu hatırladı ve namaza son 15 dakika kaldığını gördü ama endişelenmedi çünkü evleri caminin yanındaydı ve babası imamdı. Camiye gitti, namazını kıldı, dışarı çıktı ve camide yardım kutusunu gördü ama parası azdı. İşte o anda içindeki iki ses konuşmaya başladı. Birinci ses dedi ki: “Paranı verme, az paran var.

Eğer verirsen sana para kalmaz.” İkinci ses ise şöyle dedi: “Paranı ver ve iyilik yap! Çünkü bu yaptığın iyilik seni cennete götürebilir.” dedi.

Sonra Arif kararını verdi ve tüm parasını camideki yardım kutusuna attı. Bu yaptığı iyilikle mutlu olan Arif, yoluna devam etti. Eve geldiğinde camide yaşadıklarını annesine anlattı. Annesi oğlunun güzel işler yaptığını duyunca çok sevindi ve annesi ona aferin dedi. Arif tekrardan odasına gitti ve düşünmeye başladı. Arif bunları düşünürken uyuyakaldı. Bir iki saat geçtikten

sonra Arif uyandı, babasının eve geldiğini gördü. Demek ki ikindi ezanı okunmuştu. Kalktı, abdest aldı, namazını kıldı ve babası dedi ki: “Hadi gel beraber dışarı çıkalım.” dedi. Dışarı çıktılar, babasıyla gezerken yeni açılan büyük bir oyuncakçıyı gördü. Daha o bir şey demeden babası hemen ona dedi ki: “Gel hadi şu oyuncakçıya girelim, belki şu çok istediğin legoyu buluruz.” dedi. Arif çok şaşırılmıştı, babasından böyle bir şey beklemiyordu. Mağazaya girdiler ve onun çok sevdiği legonun olduğu yere geldiler. Arif, babasına şöyle bir baktı. Babası, “İyi peki, hadi al bakalım istediğini!” dedi. Arif çok sevindi, hemen istediği legoyu aldı.

Yolda giderken düşünmeye devam ediyordu. Acaba hangi âyeti yazsam diye hâlâ düşünmekten kendini alamıyordu. Çünkü ödevin bitmesine son 3 gün kalmıştı ve çok endişeleniyordu. Ya yapamazsa... Ya yetiştiremezse... Sonra babası ezanı okumak için camiye doğru yol almaya başladı. Babasıyla beraber camiye girdiler. Arif namazını kıldı. Sonra da bu konuyu babasına danışmak istedi. Babasıyla konuştu ama babası çok yorgundu hemen cevap veremedi. Ertesi sabah, kahvaltıda annesi, “Babana dün yaptığın iyiliği söylemeyecek misin?” diye sordu. Arif unuttuğunu söyleyerek hemen babasına camideki yardım kutusuna tüm parasını attığını söyledi. Babası bunu duyunca çok sevindi. Kahvaltıdan sonra oturma odasında otururken dün akşam babasına sorduğu soru gelmiş aklına. Babasına tekrardan sorunca babası şu âyet-i kerîmeyi söyledi:

“Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça iyiliğe asla erişemezsiniz. Her ne harcarsanız Allah onu bilir.” (Âl-i İmrân Sûresi, 92. âyet)

Arif, sonradan babasının neden bu âyet-i kerîmeyi söylediğini anladı. Çünkü yaptığı iyilik ona fazlasıyla dönmüştü.

Çöl ve Dilsiz

Ayşe Kerime Kıprıtcı

İTO Hüma Hatun İmam-Hatip Ortaokulu 5/M

O gün uyandığımda çok heyecanlıydım çünkü uzun bir çöl yolculuğuna çıkacaktım. Tüm hazırlıklarımı tamamladım ve deveye bindim. Üç gün boyunca yolculuğuma devam ettikten sonra bir kasabaya rastladım. Orda benden kendilerine rehberlik etmemi isteyen iki genç vardı, onları da yanıma alıp yolculuğuma devam ettim. Sonunda bir ağaca rastladık. Dibinde kamp kurduk ve gençler uyudu. Bu arada size kendimden bahsedeyim. Adım Ali Hamza, çölü avucumun içi gibi bilirim, ayrıca dilsizim ama yeni öğrendiğim işaret dili sayesinde kendimi ifade ediyorum ve dilsiz olmamı dert etmiyorum.

Hepimiz sabah erkenden uyandık ama gençlerden Ahmet hâlâ uyuyordu. Bunu fırsat bilen Fatih, gidip onun çantasından cüzdanını aldı. Ahmet uyandığında ona söylemek istedim ama maalesef işaret dilini yeni öğrendiğim için bazı kelimeleri hatırlayamadım. Bu duruma çok üzüldüm ama yapacak bir şey yoktu. Nasıl olsa Fatih yaptığığın cezasını alır. Kötülük yapan cezasını çeker, öyle değil mi? Sonunda Ahmet uyandı ve hemen elini yüzünü yıkadı. Çantasının küçük bölmesindeki parayı, durumu pek iyi olmayan Fatih'in çantasına koydu. Tabii ben bunu da gördüm ama yine söyleyemedim. Nasıl olsa iyilik eden iyilik bulur öyle değil mi?

Yolculuk hazırlıkları yapılırken Fatih, çantasında kendisine ait olmayan parayı bulup diğerlerine sordu. Ahmet de arkadaşına durumu açıkladı ve kendisine yolculukta lazım olacağını düşünüp hediye olarak verdiğini söyledi. Fatih, çok teşekkür etti. Hazırlıklar devam ederken gizlice aldığı cüzdanı pişman olarak yerine koydu. Tabii ben de hepsini gördüm ve çok sevdim çünkü sonunda herkes mutluydu.

İki genç arkadaşı da çölde safariye götürdüm ve onları gezdirdim sonunda veda vakti geldi çattı, onlar bir kervan ile uzaktaki memleketlerine, Türkiye'ye döndüler bense dilsizler toplantısına...

Dilsizler toplantısı çok önemli ve geleneksel bir toplantıdır. Hepimiz Nijer'in kuzeydoğusundaki Sahra Çölü'nde bulunan, çevresindeki 400 kilometrelik alanda başka hiçbir ağacın bulunmadığı, dünyanın en izole ağacı olarak bilinen akasya türü tenere ağacının altında toplanıp hikâyeler anlatırız. Bu yıl hikâyeyi ben anlatacağım. Neyse ki çok güzel bir hikâyem var. Mesela çöldeki gençlerin yaşadıklarını anlatabilirim.

Çizer: Hilal Genç

GÖRÜNMEYEN YARIŞ

ERVA AYDIN

İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAOKULU 6/D

Senede bir kez yapılan ödüllü proje yarışması zamanı gelmişti. Ceren uzun zamandır bu proje üzerinde çalışıyordu. Geri dönüşümle ilgili güzel bir proje hazırlamıştı.

Yarışmaya bir gün kala, projesini kontrol etmek için sınıfa geldi. Ancak projesini yerinde bulamadı. Büyük bir telaşa kapıldı. Kısık bir sesle, “Biri aldı!” dedi.

Ertesi gün yarışma başladı. Herkes projelerini sunarken Ceren sessizce bir köşede oturuyordu. Bir süre sonra jüri üyelerinden biri, elinde Ceren’in projesiyle sınıfa girdi. Ceren, projesinin Ali’nin elinde olduğunu görünce hayrete düştü. Şok içindeydi.

İçinden, “Bunu nasıl yapar?” diye geçirdi.

Jüri üyeleri Ali’ye projeye ilgili sorular sormaya başladı. Ali bazı sorulara cevap vermekte zorlanırken, bazılarına hızlıca cevap veriyordu. Ceren, olan biteni izliyordu. İçinde iki ses vardı: “Git gerçeği söyle” ya da “Boş ver, uğraşma.”

Tam o anda aklına şu söz geldi: “İyilik, güzel ahlâktan ibarettir.”

Jüri üyelerinden biri Ali’ye sordu: “Bu sistemde enerji nasıl sağlanıyor?”

Ali cevap veremedi. Ceren bir adım öne çıktı ve “İzin verir misiniz?” dedi.

Jüri üyeleri başlarını sallayarak onayladı. Herkes Ceren’i izliyordu. Ceren soruyu doğru şekilde cevapladı. Ardından jüri ona sordu: “Bu proje senin mi?”

İşte her şeyin değişeceği an gelmişti. Ceren bir an duraksadı. İstese “Evet” deyip ödülü alabilirdi ama o, “Hayır, sadece biliyorum!” demeyi tercih etti.

Yarışma sona erdi. Ali kazandı. Ceren de dâhil olmak üzere herkes alkışladı. Ancak Ceren’in içinde büyük bir kırgınlık vardı.

Ertesi gün müdür, Ceren’i odasına çağırdı. Meğer her şey kameralar tarafından kaydedilmişti. Üstelik Ali de yaptığı hatayı fark edip durumu müdüre anlatmıştı.

Ceren’in öğretmeni ona şöyle dedi: “Jüri sana özel bir hediye vermek istiyor. Çünkü sen sadece iyi bir proje yapmadın; zor bir durumda doğru olanı seçerek güzel ahlâkınla herkese örnek oldun.”

Ceren o gün günlüğüne şu cümleyi yazdı: “Görünmeyen yarışlar vardır ve o yarışları sadece kalbi temiz olan kazanır.”

İYİLİĞİN EVİ

AHMET MERCAN

ÇOCUK EDEBİYATI YAZARI

Musa öğretmenimi çok seviyorum. O da beni seviyor mu? Bilmiyorum. Hem sevgi şartlı olursa olmaz. Şunu da biliyorum: Musa öğretmen kötülük yapmayan herkesi sever. Şimdi sorarsınız siz, peki, Musa öğretmeni neden çok seviyorsun? Ona da bilmiyorum desem puanım düşer mi? Gerçi bazı ipuçları verebilirim.

Mesela Musa öğretmenim bana masal kahramanı gibi geliyor. Bu arada masalı da çok severim desem, bu sefer de abimden bahsetmesem olmaz. Abimle hep tartışırız; rüya mı masal mı önce başladı diye. Abime göre önce rüya vardı. Ben de öyle düşünüyorum. Beni ikisinin benzerliği etkiliyor. İkisi de engel tanımıyor. Güzel bir niyetle yola çıktığında pek çok zorlukla uğraşsa da sonunda hedefine varıyor. İşte bu nedenle abim, “güzel rüya görmek için masal gibi yaşamak gerek” deyince Musa öğretmenimi neden sevdiğimi buldum.

Abim bence çok kurnaz. Bana, “masal gibi yaşamaya var mısınız?” diye sordu. Hiç düşünmeden, “varım” dedim. Çünkü abime çok güvenirim. Komşular ve arkadaşları da onu çok sever ve güvenir. Benden söz alan abim, ertesi gün iki kocaman kumbarayla döndü. Harçlıklarımızı o kumbaralarda biriktirip Gazze’ye yardım yapacağımızı söyledi. Birini o aldı, diğerini ben. Hem koştum anneme, babama ve babaanneme; üçü de gülümseyerek dua ederek kumbaraya para atıldılar. “Abinden önce dolsun” dedi babaannem. Maaşını alınca daha çok para atacağını söyledi. Abim uzaktan baktı ve gülümsedi.

Aradan on beş gün geçti. Onun kumbarası daha dolu görünüyordu. Çünkü küçüklere küçük harçlık veriyorlar. Bayram olsa ben bilirdim yani. Tek başına bayram ilan edemem ki. Gizlice baktım, abim benim kumbarama da para atıyor. Şu abim ilginç değil mi sizce?

Ay sonu gelince babam, annem ve babaannemin katkısıyla cam kumbaram doldu. Tabii abiminki de. Ertesi gün abim, “hadi kumbaraları teslim edelim” dedi. Yola düştük. Hayır derneğine vardığımızda önümüzde uzun bir kuyruk vardı. Çocukların ellerinde kumbaralar vardı. Abim, “bu kuyrukta beklemek bile güzel” dedi. Dev bir ekranda Gazzeli çocukların görüntüleri yer alıyordu. Uzun kuyrukta kimi göreyim?

Musa öğretmenim! Gözleri ekranda. Gözünden sessiz gözyaşı süzülüyor. Cebinden mendil çıkarırken yere düşürdü. Yere düşer düşmez koştum. Yerden alıp öğretmenime uzattım. “Mustafa sen burada mıydın?” dedi, gülümseyerek bana baktı. Abimi çağırdım, tanıştırdım. O gece yatağa girdiğimde çok mutluydum. “Güzel bir gündü” diye düşündüm. Düşünürken de uyumuşum.

Birisi masal mı anlatıyordu yoksa rüya mı görüyordum bilmiyorum. Rengârenk çiçeklerle süslü bir vadi... Vadinin bir yanı kayalık. Kuşlar havada kanat açmış öylece duruyor. Bizim okulun hepsi orada. Musa öğretmen bir kayanın üzerinde konuşuyor:

“Çocuklar! İyilik yapınca kalbimiz iyilik dolar. Sürekli iyilik yapınca kalbimiz iyiliğin evi olur ve gönül denir buna. İyilik evine kin ve öfke giremez. Kötülük uzakta kalır.”

Kuşlardan biri söze girdi:

“İyiliğin resmini göster!” dedi Musa öğretmen.

“İyilik, insanın tebessümünde saklıdır. Tebessüm her insana çok yakışır. Arkadaşlar, iyiliği okula, sokağa, her yere taşıyacağız. Dünyada tebessüm etmeyen tek çocuk kalmayınca kadar iyiliği çoğaltacağız. Böylece kötülük azalmış olur.” Kuşlar kanatlarıyla, çocuklar elleriyle, çiçekler sallanarak alkışladılar.

Çiçekler içinde gelincik söze girdi:

“Kötüler her şeyi yok ediyor, nasıl baş edeceğiz?” diye sordu.

“İyilik çoğalınca kötülük yapanlar da utanacak. Kimsenin yüzüne bakamayacaklar. Çocuklar, kuşlar ve çiçekler gökten sadece yağmur yağdığına inanır. Yağmurun sesi sevginin sesidir. Yağmur duadır. Dua ile başla.”

Vadide bir anda çocuk, kuş ve çiçek sesleri kayalıklarda üç kez yankılandı:

“Dua ile başla, dua ile başla, dua ile başla...”

Kayalıklar sesi büyütüp vadiden taşıdı. Şehirler sustu bir anda.

Sokaklar “dua ile başla” sesiyle doldu. “Sevginin evini koru, kötülük girmesin!” deyince Musa öğretmen yine vadide yankılandı:

“Sevginin evini koru, kötülük girmesin... girmesin...”

Sonra: “Şimdi dünyaya iyilik taşıma zamanı. Haydi herkes iş başına.”

Parklarda, çatık kaşlı yaşlılara, okullara, gençlere, çocuklara koştular herkes. Çatık kaşları elleriyle düzelterken çocuklardan herkes çok memnun kaldı. Yaşlı, genç; zengin, fakir; kadın, erkek herkes iyilik ödevi için harekete geçen çocukları, kuşları, çiçekleri destekledi. Bulutlar arasından güneş yüzünü gösterdi; güneş ve yağmur buluştu. Gökyüzü ile yeryüzünün tebessümü olarak gökkuşağı ortaya çıktı.

“Sevginin solmaz rengi!” dedi herkes.

Çizer: Fatıma Betül Kanat

iyilik evreni

Çocuk Edebiyatı Yazarı
H. Salih Zengin

Bildiğin çok şey var eminim. Kara sineklerin “fa” notasıyla vızıldadığından haberdar olmalısın, tıpkı ördeklerin seslerinin asla yankı yapmadığından haberdar olduğun gibi.

Baharda çiçeklenen ağaçların adını da biliyorsundur elbette, tıpkı kar yağınca yapraklarını dökmeyen ağaçları tanıyabildiğin gibi.

Geceleri üşüdüğünde annenin gelip gizlice üzerini örttüğünü de biliyorsun, tıpkı sabahları seni öperek uyandıran sesini bildiğin gibi.

Şu ağaçta cıvıldaşan kuşların adını da bir çırpıda sayarsın sen, gökyüzünde dolaşan gezegenlerin isimlerini de.

Anıları hatırlamanın sevinçli bir yanı olduğuna da eminsin, hüzünlü bir yanı olduğu kadar hem de.

Rüzgârın ılık çalar gibi bir sesle konuştuğunu, denizin dalgalarıyla konuşması kadar iyi biliyorsun.

Ama bilmediğin ve bilmediğimiz çok şey var daha. **Çok şey...** Büyük sandığımız küçücük Dünya'mızın etrafında uçsuz bucaksız bir evren saklı. Kalbimizin içinde saklı iyilik evreni gibi... Bu yüzden sık sık gülümsemelisin kalbine.

Çizer: Hilal Genç

Hazırlayan ve Çizen: Saliha Ravza Kahraman

İYİLİK KAVANOZU

İyilik biriktirmek için "İyilik Kavanozu" yapmaya nedersin?

İyilik kavanozu için gerekli malzemeler:

- Kavanoz
- Makas
- Yapıştırıcı
- İp
- Kalem

1

Kesikli yerlerden keselim ve kavanozumuza yapıştıralım.

2

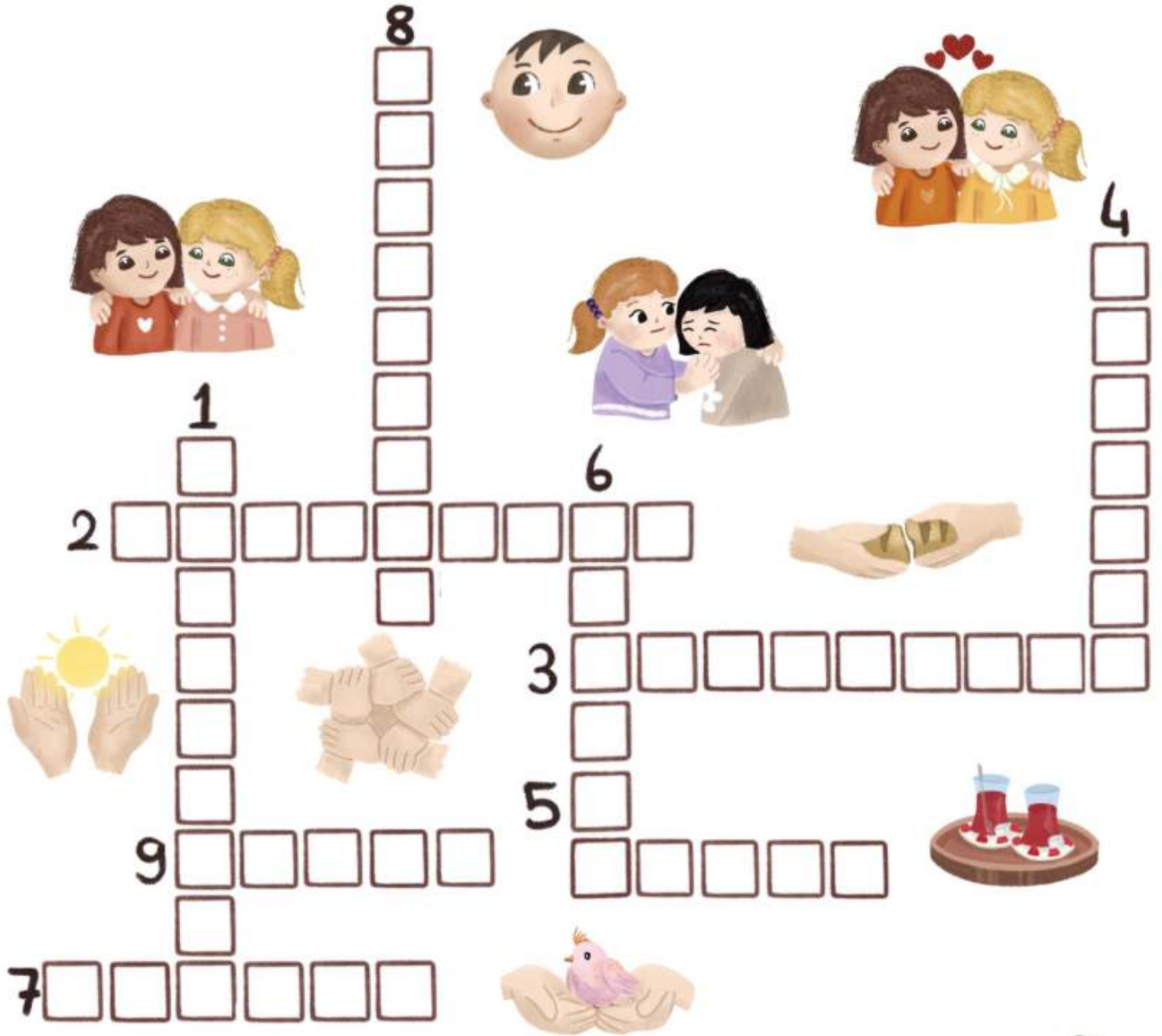
Kesikli yerlerden keselim. Üstüne adımızı yazalım. Daha sonra ipi delikten geçirelim. Kavanozumuzun üstüne bağlayalım.

3

Sıra iyilik kısmına geldi. Yaptığın iyilikleri ve sana yapılan iyilikleri kâğıtlara yaz ve kavanozuna at!

İYİLİK ÇENGELİ

Hazırlayan ve Çizen: Hilal Genç

- Topluluktakilerin birbirine destek olması. ①
 İçtenlik. ②
 Elindekini başkasına da sunmak. ③
 Arkadaşlık. ④
 Birine bir şey sunma. ⑤
 Kendini başkasının yerine koyma. ⑥
 Korunması için bırakılan şey. ⑦
 Yüzdeki iyilik ifadesi. ⑧
 Eldeki nimetlerin değerini bilme. ⑨

ŞEHRİN KALBİNDEKİ DÜĞÜM

ŞEYMA ASKER
YAYINCI VE ÇOCUK YAZARI

Yusuf, sabah uyandığında odasının tavanındaki gölgeler ona çatık kaşlı bakıyordu. Alarmin keskin sesi, sanki azarlamak için çalmıştı. Dışarıdaki hava, kurumaya yüz tutmuş bir sulu boya tablosu gibi kurşuni ve soğuktu. Servis beklerken parmak uçlarının üşümesi yetmezmiş gibi çantasının içindeki bitmemiş matematik ödevi, sırtında sanki bir kaya parçası taşıyormuş gibi ağırdı. “Neden her şey bu kadar zor?” diye düşündü. Sanki dünya, Yusuf’un canını sıkmak için gizli bir anlaşma yapmıştı.

Yürürken adımları öfkeliydi. Ayakkabılarının ucuyla kaldırımındaki küçük taşları tekmeliyor, içindeki huzursuzluğu dışarıya fırlatmak istiyordu. Sağa döndüğünde, kaldırımın ortasında büyükçe bir taş gördü. Taşa bakıp kendi kendine: “Biri buna takılıp düşer. Kim koymuş bunu buraya? Ama bana ne? Benim derdim bana yeter.”

Yanından geçip gidecekken ileride elindeki ağır poşetlerle yürümeye çalışan yaşlı amcaı fark etti. Amca, bastonuyla yolu yoklarken gözleri kısılmış, önünü görmeye çalışıyordu. Yusuf’un zihninde bir görüntü belirdi. Amcanın o taşa takılışını, poşetlerin dağılışını ve amcanın o düşüşünü gördü. Bir şey göğüs kafesinin içinden çekilen ince bir tel gibi onu durdurdu.

Yusuf geri döndü. Eğildi ve taşı avucuna aldı. Taşı yolun kenarındaki bir bahçe duvarının üzerine, kimsenin ayağına takılmayacağı bir yere bıraktı. O an, Yusuf’un parmak uçlarından süzülüp gökyüzüne doğru yükselen, gün ışığında bile zor fark edilen altın rengi bir ipin ilk düğümü atılmıştı. Yusuf, derin bir nefes aldı; sırtındaki ağır matematik ödevi sanki bir gram hafiflemişti.

Okulun koridorları her zamanki gibi gürültülü ve karmaşıktı. Yusuf; sınıfın kapısına yaklaştığında, sınıfa yeni gelen ve henüz kimseyle tek kelime konuşmamış olan Elif'i gördü. Elif, sanki bu gürültülü dünyanın içinde görünmez olmaya çalışıyor gibiydi. O sırada Elif'in kolu, yanından hızla geçen bir öğrenciye çarptı ve elindeki resim dosyası patlayarak açıldı. Onlarca çalışma, rüzgârlı bir tarladaki yapraklar gibi koridora saçıldı.

Yusuf, önce duraksadı. "Zil çalmak üzere, şimdi bunları toplamakla vakit kaybedemem." dedi içindeki huysuz ses. Ama sabahki altın ipin ucunu hissetti. İp, sanki onu Elif'e doğru çekiyordu. Yusuf, diz çöktü ve kağıtları toplamaya başladı. Elif, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Yusuf, "Bu çizim çok güzelmiş, özellikle şu ağaç..." dedi kâğıtlardan birini uzatırken. Elif'in yüzünde, kışın açan bir çiçek gibi titrek ama gerçek bir gülümseme belirdi. Elif, bu yabancı okulda artık tamamen yalnız olmadığını hissetti. O ip, artık Yusuf'tan Elif'e uzanıyordu.

Öğle arasında Elif, kantin sırasındaydı. Arkasında, alt sınıflardan olduğu belli olan küçük bir çocuk, avucundaki bozuk paraları tekrar tekrar sayıyordu. Çocuğun omuzları çökmüş, gözleri dolmuştu; belli ki

Çizer: Ceyda Akdeniz

parası istediği tosta yetmiyordu. Elif, sabah Yusuf'un ona uzattığı o nezaket elinin sıcaklığını hâlâ avuçlarında hissediyordu. Cebinden kendi harçlığının bir kısmını çıkarıp gizlice çocuğun eline tutuşturdu. "Eksik kalan buydu galiba." dedi. Çocuk, bir mucizeye tanık olmuş gibi baktı. İyilik, bir bayrak yarışı gibi el değiştirmişti.

Bu zincirleme mucize, öğleden sonra okulun bahçesine, oradan da şehrin sokaklarına taşdı. Kantindeki küçük çocuk, bahçede kanadı ıslanmış bir serçeyi fark eden Sevgi Öğretmen'e yardım etti. Birlikte serçeye güvenli bir sığınak yaptılar. Sevgi Öğretmen, o serçenin hayata tutunuşundan aldığı ilhamla, akşam evine giderken yolun karşısında bekleyen bir köpeğe su verdi.

O sırada, sokağın karşısındaki yüksek binanın dördüncü katında oturan Derya Teyze, penceresinden dışarıyı izliyordu. Derya Teyze, uzun zamandır dünyanın çok kötü bir yer olduğuna inanmış, evine kapanmıştı. Ama öğretmenin o köpeğe su verişini, köpeğin kuyruk sallayışını görünce içindeki buz dağı bir çatırtıyla kırıldı:

"Hâlâ iyi insanlar var demek ki!"

dedi. Mutfağa gitti, en sevdiği kurabiyelerden bir paket hazırladı ve aşağı kata koli taşıyan nakliye şirketinin personeline ikram etti.

Genç adam, aldığı kurabiyelerle sadece karnını doyurmuştu ve mutlulukla doluydu. Evini taşıdıkları üniversite öğrencisi Zeynep'e işleri bittikten sonra öyle içten bir "İyi akşamlar" dedi ki, taşınma işlerinden dolayı bitap düşen Zeynep, bir anda canlandı. Zeynep; o akşam bindiği otobüste, ayakta kalmakta zorlanan yaşlı bir kadına yer verirken, yüzünde nakliyecinin ona bıraktığı aynı samimi gülümseme vardı.

Yaşlı kadın, otobüsten inip evine yürürken, elindeki mandalina poşeti yırtılan manav çırağı Emir'i gördü. Eğilip ona mandalinayı toplamada yardım ederken, yanındaki küçük torununa: "Bak evladım, iyilik yapmak için büyük şeylere ihtiyaç yok, küçücük şeylerle insanları mutlu edebilirsin. Dünya, biz birbirimizin elinden tuttuğumuz sürece dönmeye devam eder."

Küçük çocuk anneannesini dikkatle dinledi ve anlamlandırmaya çalıştı. Ertesi gün okulda, bahçede

koşup oynamak yerine, matematik ödevini yapamayan arkadaşı Can'a yardım etmeyi seçti. Can ise akşam babasının dükkânına gittiğinde, babasının ne kadar yorgun olduğunu fark edip sessizce rafları düzeltmeye başladı. Babası, oğlunun bu beklenmedik yardımıyla öyle duygulandı ki, dükkânı kapatırken kapının önünde bekleyen aç kediye bir kaba koyduğu kedi mamasından verdi.

O sırada Yusuf da okuldan dönüyordu. Bakkalın önünden geçerken durdu. Bakkal amcanın kediye mama verişini, kedinin teşekkür eder gibi mırıldanışını izledi. Bakkal, dükkânın kepenklerini indirirken kedi bir süre simidiyle ilgileni sonra başını kaldırıp etrafına bakındı.

Yusuf,; sabah kaldırdığı taşı, Elif'in gülüşünü, kantindeki çocuğu düşünerek küçük adımlarla yürüyordu. Birden bileklerinde yumuşacık, sıcak bir temas hissetti. Az önce bakkalın beslediği tekir kedi, sanki Yusuf'u yıllardır tanıyormuş gibi gelip bacaklarına sürtünmeye başlamıştı. Kedi kuyruğunu Yusuf'un bileğine doladı; sabahki o hayali altın ipin somut bir düğümü gibiydi.

Yusuf diz çöktü. Elini kedinin yumuşak tüyelerine daldırdı. Kedi öyle bir mırıldanmaya başladı ki, Yusuf bu sesin tüm gün şehirde dolaşan o iyilik dalgasının yankısı olduğunu anladı. Kedi gözlerini yumup başını Yusuf'un avucuna bastırduğunda, Yusuf içindeki bulutların tamamen dağıldığını hissetti.

Eve girdiğinde annesi sofrayı kuruyordu. **“Günün nasıl geçti Yusuf? Sabah çok asıktı yüzün.”** dedi gülümseyerek.

Yusuf, çantasını kenara bıraktı. “Garipti anne.” dedi, sesi her zamankinden daha huzurluydu. “Sanki sabah kaldırdığım taş, bütün gün mahalleyi dolaştı ve akşam bakkalın önünde bir kedi olarak karşıma çıktı. İyilik, bir yere gitmiyormuş; dönüp dolaşıp sahibini buluyormuş.”

Annesi ona bakıp gülümsedi ama bir şey demedi. Yusuf, pencereye gidip dışarıya, kararmaya başlayan sokağa baktı. Artık binaları, arabaları ya da yabancıları görmüyordu. O, karanlıkta bile parlayan, birbirine sınıksız bağlı milyonlarca altın ipin ördüğü o devasa kalbi görüyordu.

Yetimlere Yardım Etmek

SALİH YİĞİT SATIR AKIF İNAN ANADOLU İMAM-HATİP ORTAOKULU 5/C

İslâm dininde yardım etmek çok önemli bir davranıştır. İnsanlar birbirine destek olursa toplum daha güzel bir yer olur. Özellikle yetim çocuklara yardım etmek çok değerlidir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), yetimlere sahip çıkan insanların çok büyük bir ödül kazanacağını söylemiştir. Bu söz bize yetimlere iyi davranmamız gerektiğini anlatır.

Yetim çocuklar babalarını kaybetmişlerdir. Bu yüzden kendilerini üzgün ve yalnız hissedebilirler. Böyle çocuklara yardım etmek, onların hayatını daha güzel yapar. Onlara sevgi göstermek, oyun oynamak, ihtiyaçlarını karşılamak çok önemlidir. Sadece para vermek değil, onlarla konuşmak ve ilgilenmek de çok değerlidir. Çünkü her çocuk sevilmek ister.

İslâm, insanların merhametli olmasını ister. Merhametli insanlar başkalarına yardım eder ve kimseyi yalnız bırakmaz. Yetimlere yardım eden kişiler hem iyi bir insan olur hem de Allah'ın sevgisini kazanır. Bu da onların mutlu olmasını sağlar. Toplumda herkes birbirine yardım ederse kimse kendini kötü hissetmez.

Bizler de elimizden geldiği kadar yetimlere yardım etmeliyiz. Küçük bir yardım bile onlar için çok büyük olabilir. Bir oyuncak paylaşmak, güzel bir söz söylemek ya da birlikte vakit geçirmek bile onları mutlu eder. Böyle davranırsak dünya daha güzel bir yer olur. Herkes biraz daha dikkatli ve ilgili olursa yetim çocuklar kendilerini daha güvende hisseder.

Onlara destek olmak sadece büyük şeyler yapmak değildir. Bazen küçük bir gülümseme bile çok şey anlatır. Okulda arkadaş olmak, paylaşmak ve birlikte oynamak onları mutlu eder. Öğretmenler ve büyükler de bu konuda örnek olmalıdır. Çünkü çocuklar gördüklerini yapar ve öğrendiklerini uygular. Eğer biz iyi davranırsak onlar da iyi davranır. Bu yüzden herkes elinden geleni yapmalıdır. Böylece daha sevgi dolu bir toplum oluşur. Bu metinden çıkarılacak söz şudur: Yetimlere yardım eden insanlar hem kalpleri mutlu eder hem de dünyayı güzelleştirir. Bu düşünce insanların birbirine daha çok yardım etmesini sağlar ve toplumda sevgi artar. Herkes mutlu olur ve kimse yalnız kalmaz. Bu yüzden yetimlere yardım etmek çok önemlidir.

Adâletti Sağlamak

BUĞLEM ÖZKILIÇ İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAOKULU 6/E

Cansu sabah okula gitmek için hazırlanıyordu. Kahvaltısını yaptı ve annesiyle vedalaşıp çıktı, çok heyecanlıydı. Çünkü bugün okuldaki ilk günüydü. Yeni sınıfına girdi. Sesi titreyerek kendini tanıttı ve boş bulunduğu bir yere oturdu. İlk ders Türkçeydi, öğretmeniyle tanıştı fakat hocası ilk tanışmada Cansu'yu pek de umursamadı. Bu durum Cansu'yu biraz üzmişti. İlk gündür deyip geçiştirmek istedi. Teneffüste beslenmesini çıkarıp bir şeyler atıstırdı. Aslında lavaboya gitmek istemişti ancak yeni arkadaşlarına lavabonun yerini sormaya çekinmişti.

Teneffüs bitimine doğru cesaretini toplayıp yanındaki arkadaşına sordu, arkadaşını lavabonun nerede olduğunu söyledi ve gitmesi gereken yolları anlattı. Cansu, tam peçetesini aldı sınıf kapısına doğru yürüyordu ancak kapıya doğru yaklaşan hocasını gördü. Cansu'nun tüyleri diken diken olmuştu, kalbi pır pır atıyordu. Cansu, şimdi hocaya ne diyecekti! Nasıl anlatacaktı durumunu, ilk günden ya arkadaşlarım durumu fark eder ve kendimi kötü hissedersen diye düşünüyordu.

Hoca, Cansu'yu gördü ve, "Kızım sen de geç yerine hoca geldi, görmüyor musun?" dedi. Cansu, heyecandan hızlıca yerine geçerken elini de sıraya çarptı, belli etmeden yerine geçti. Cansu'nun hem eli acıyordu hem de yüreği acıyordu. Cansu hemencecik bugünün bitmesini istiyordu. Cansu, çok sıkışmıştı artık. Hoca ders anlatıyordu fakat Cansu hocanın lafını bölmek istemiyordu. Bütün olanlardan habersiz arka sıralardan bir arkadaşını lavaboya gitmek için izin istedi, hocası şöyle dedi, "Tabii, gidebilirsin bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi. Arkadaşım, "Bir şeye ihtiyacım yok öğretmenim, izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim." deyip sınıftan ayrıldı.

Arkadaşım lavabodan geldi şimdi izin istemek Cansu'nun elindeydi. Cansu tedirgindi, hocası arkadaşına izin verince kendisine de izin vereceğini düşündü ve cesaretini topladı. İlk önce peçetesini çantasından çıkarıp cebine koydu ve adım

atarak hocasının yanına gitti. Hocası önce dik dik Cansu'ya baktı. Cansu ürkek bir sesle, "Hocam çok sıkıştım da lavaboya gidebilir miyim?" dedi. Hocası sinirli bir bakışla, "Tabii ki gidemezsin dersteyiz. Teneffüste neden gitmedin, neredeydin?" dedi. Cansu, ne diyeceğini bilememişti ve çok üzülmişti kalbi paramparça olmuştu.

Tam o sırada zil çaldı. Hoca şöyle dedi, "Git şimdi ne yapıyorsan yap!" dedi ve sınıftan ayrıldı. Bu duruma hem Cansu hem de durumu fark eden arkadaşları çok üzülmişti. Sınıfta birdenbire bir sessizlik oluştu, arkadaşları Cansu'ya baktı. Cansu, lavaboya gitmek için sınıftan çıktı, hem girerken hem de çıkarken hüngür hüngür ağlıyordu. Sıra arkadaşı Elif onun yanına gidip teselli etmeye, moralini yerine getirmeye çalışıyordu. Cansu hiç iyi değildi, hâlâ ağlıyordu. Elif, bu duruma çok üzüldü, bir şeyler yapmak istiyordu, artık dayanamayıp rehber hocasının yanına gitti, olanları rehber hocasına düzgün bir şekilde anlattı. Rehber hocası Türkçe hocasını yanına çağırdı ve nazik bir şekilde konuşmaya, anlatmaya çalıştı. Türkçe hocası olanları anlayınca üzüldü ve çok pişman oldu. Bu davranışının çok yanlış olduğunu ve olanları düzeltmesi gerekiyordu. Son ders zili çaldı ve herkes evlerine dağıldı.

Cansu, bu olayın üstüne çok kırgındı ama Elif'in desteğiyle daha iyiydi. Cansu, olanları ailesine anlattı, ailesi ona destek oldu ve hayatımızda her zaman iyi günler olmayabilir ve bazen de böyle zor günler de geçirebiliriz diye destek verdiler. İkinci gün yine ilk ders Türkçeydi. Cansu, üzgün ve telaşlıydı. Hoca elinde hediyeyle sınıfa girdi ve bütün sınıf hep bir ağızdan, "Hocam kimin?" diye bağırınca, hoca açıklamaya başladı: "Çocuklar, bu hediye Cansu arkadaşımızın çünkü ona dün adâletli davranmadım, onu nasıl zor bir duruma soktuğumu fark edemedim, adâlet olmadan hiçbir şey olmaz. Bu nedenle bu hediye Cansu arkadaşımızı üzdüğüm için ve diğer hediyem de arkadaşının yanından ayrılmayan, destekleyen, yalnız bırakmayan Elif arkadaşımızdır." deyip günü mutlu ve güzel bir şekilde kapatmışlardır.

Nahl Sûresi 90. Âyetin Işığında Ahlâk

BERKİN ALİ KAYA

AKİF İNAN ANADOLU İMAM-HATİP ORTAOKULU 5/A

“Muhakkak ki Allah iyiliği, adâleti, akrabaya yardım etmeyi emreder. Hayâsızlığı, fenalığı ve haddi aşmayı yasaklar. O, siz düşünüp tutasınız diye böylece öğüt veriyor.”

İnsanlık tarihi boyunca toplumların ayakta kalmasını sağlayan en önemli unsur ahlâk olmuştur. Kur’ân-ı Kerîm’de yer alan Nahl Sûresi 90. âyet ise ahlâkın temel prensiplerini en özlü şekilde ortaya koyan âyetlerden biridir. Bu âyette Allah; adâleti, iyiliği ve akrabaya yardım etmeyi emrederken; hayâsızlığı, kötülüğü ve zulmü yasaklamaktadır.

Adâlet, bir toplumun temel direğidir. İnsanlar arasında ayırım yapmadan herkese hakkını vermek, huzurlu bir yaşamın anahtarıdır. Ancak âyet, sadece adâletle yetinmez, aynı zamanda “ihsanı” yani iyilikte bulunmayı da emreder. Bu, insanın sadece görevini yerine getirmesi değil gönülden ve fazlasıyla iyilik yapması gerektiğini gösterir.

Akrabaya yardım etmek ise sosyal bağların güçlenmesini sağlar. Aile bağlarının kuvvetli olduğu toplumlarda birlik ve dayanışma artar. Buna karşılık âyette yasaklanan davranışlar toplum düzenini bozan unsurlardır. Hayâsızlık, kötülük ve zulüm; bireyler arasında güvensizlik oluşturur ve toplumu çöküşe sürükler

Bu âyet; sadece bireysel bir öğüt değil, aynı zamanda toplumsal bir rehberdir. Günümüzde geçerliliğini koruyan bu prensipler, insanlara huzur ve barış içinde yaşaması için evrensel değerler sunmaktadır.

Sonuç olarak, Nahl Sûresi 90. âyet, insanlara doğru yolu gösteren bir ahlâk pusulasıdır. Bu ilkelere uygun yaşayan bireyler ve toplumlar, hem dünyada huzuru hem de ahirette mutluluğu elde edeceklerdir.

Duygu Ünal çocuk yazarı, editör

İpler

Ahmet o gün okula biraz geç kalmıştı. Akşam bahçedeki kedilerin evlerinin olmamasını düşünmekten uyku tutmamıştı. Sabah da kalkması zor oldu tabii. Uyandığında okul zilinın çalmasına sadece on dakika vardı. Hızla hazırlanıp evden çıktı ve koşarak dolmuşa bindi. Ancak koltuğa oturduğunda açık kalan çantasını kapatırken eksikliğini fark etti.

-Olamaz! İpim. Onu nasıl evde unuturum?

-Ne ipi oğlum? Benim çantamda geçen ördüğüm yelekten kalan bir parça sarı ip var. Ahretliğim yeleği çok beğenince ipi kaybetmeyeyim de aynısını o da alsın diye çantama atmıştım.

-Yok, öyle ip değil.

-Nasıl ip? Bende sadece o var.

Bu konuşan yan koltuktaki nineydi. Ahmet'in ona iplerini uzun uzun anlatacak vakti yoktu. Sadece "İyilik ipi nine, o ip olmaz." dedi ve dolmuştan inip okula koştu.

Öğretmeni henüz derse gelmemişti. Bir işi çıkmış olmalıydı. Bunu fırsat bilen Ahmet hemen sırasına oturdu. Arkasından da öğretmen sınıfa geldi. Şanslı olduğu anlardan birisiydi bu.

Sıra arkadaşı Cihan, "Nerde kaldın?" diye sordu.

-İpim evde kalmış. Ne yapacağım şimdi? diye karşılık verdi Ahmet.

-Bu kötü olmuş. Neyse, bugün iplerimizi beraber kullanabiliriz. Eminim diğerleri de böyle düşünüyordur.

Bu ipler de neydi böyle?

Ahmet ve arkadaşlarının ceplerinden hiç çıkarmadıkları birer ipleri vardı.

Cihan, Meyra, Ayşe, Sare, Berra. Bu arkadaşların, iplerini yanlarından hiç ayırmamak için cepli bir kıyafet giyme kuralları vardı. Böyle önemli eşyaların tabii ki isimleri de vardı.

İyilik ipleri

Ne zaman yardıma ihtiyacı olan birisiyle karşılaşırsalar ceplerindeki ipler kesin onlara yardımcı olurdu. İşin içinde sihir falan da yoktu doğrusu. Sade, yeşil renkte birer parça ip. Ama çocuklar iplerinin bir özelliği olduğunu düşünüyorlardı. Çünkü her durumda işlerine yaramıştı.

Bir gün Berra, kanadı zarar görmüş bir kuşla karşılaştı. Sonra arama motorundan hızla bir araştırma yaptı ve kanadı sabit hâle getirirse düzeleceğini öğrendi. Bulduğu bir ip parçasıyla kanadı bağladıktan sonra zamanla kuşun iyileştiğini gördü.

Başka bir gün Sare okulda, küçük sınıflardan bir çocuğun telli defteri dağıldı diye ağladığını gördü. Hemen bir parça ip bulup en üstteki delikten defteri sıkıca bağladı ve defter dağılmaktan kurtuldu. Ayşe, Meyra Cihan, Ahmet hepsi bir parça ip kullanarak böyle iyilikler yaptıklarını fark ettiler.

Bir keresinde eğilmiş bir fidanı diğer tarafa doğru kaldırmaya çalışan yaşlı amcayı görünce, birkaç tane ipi birbirine bağlayarak amcanın fidanı az ilerideki direğe doğru çekmesine yardım ettiler. Amca o gün onlara, “Hem merhameti hem de iyilik ipleri olan çocuklar deyince birer parça iplerini yanlarından hiç ayırmamaya karar verdiler.

Ama Ahmet’in ipi maalesef bugün cebinde değildi. Gece yatmadan önce camın kenarında gezinip duran karıncaya ipiyle yol çizmeseydi onu cebinden çıkarmaz, sabah geç kalınca da onu unutmuş olmazdı.

Teneffüs zili çaldığında bahçede buluşan çocuklar, Ahmet’le iplerini paylaşabileceklerini söylediler. Ama Ahmet onların iplerini kullanmak istemiyordu. Öyle yaparsa kendi iyiliği olmaz gibi gelmişti. Eve gidip geleyim diye düşündü. Teneffüsler o kadar uzun değildi ki. Zaten sabah da geç kalmanın eşiğinden dönmüştü. Başka bir yeşil ip bulayım diye hayal kurdu. Ama burası okuldu. Şimdi yeşil ve özellikli iyilik ipini nereden bulacaktı. Sabahki

teyzenin sarı ipini keşke alsaydı. Belki onun iyilik özelliği yoktu, belki de Ahmet'in ipe ihtiyacı olmayacaktı ama en azından cebinde dururdu.

O sırada okulun arkasından bir ses duydular. Sanki birisi ağlıyordu.

Önce biraz durup sesi dinlediler. Sonra okulun arkasına gitmeye karar verdiler. Dut ağacının altında gerçekten bir çocuk ağlıyordu. Ona ne olduğunu sordular. Topunun dut ağacında kaldığını duyunca hemen iplerle bir şeyler yapmayı düşündüler. Önce iplerin hepsini top haline getirip ağaca atmaya karar verdiler. Fakat ortaya topu düşürecek büyüklükte bir yumak çıkmadı. Sonra ipleriyle ağacın dalını bağlayıp onu aşağı çekmeyi düşündüler. Ama hepsinin ipi birleşse bile hem bağlayıp hem dala uzanacak büyüklükte olmazdı.

-Ben ağaca çıkarım.

Konuşan Ahmet'ti.

-”Ama bu tehlikeli olabilir.” diye karşı çıktı Sare.

-Yaz tatillerinde dedem beni sürekli bahçedeki ıhlamura çıkarıyor. “İşin püf noktasını biliyorum.” diye kararlı olduğunu gösterdi.

Çocukların buna pek gönlü olmadı ama ağlayan çocuğa yardımcı olmak için kabul etmek zorunda kaldılar. Ahmet ağaca dikkatlice çıktı ve topu aşağıya attı. Bir sincap profesyonelliğiyle ağaçtan indi. Görünen o ki bu işi gerçekten iyi biliyordu.

Hepsi Ahmet'i tebrik etti.

Sonra da Berra, “Görüyorsun ya, iyilik yapmak için ipe ya da başka bir şeye ihtiyacımız yokmuş. Gönlümüzde onu taşımamız yetiyormuş. Hepimizin ipi vardı ama yardımı sen yapabildin.” dedi.

Az önce ağlayan çocuk Ahmet'e sarılıp diğerlerine döndü ve “Bahsettiğiniz ipi anlamadım ama iyiliği anladım. Teşekkür ederim.” dedi.

Sözün Güzeli

Sare Köse

İTO Hüma Hatun İmam-Hatip Ortaokulu 6/F

Güzel söz sadakadır yürekte filizlenir
Dostlukları tazeler aileyi birleştirir
Yüzlerde tebessüm kalplerde çiçek açar
Kaybolur bu sırada nefret ve kin

Güzel söz sadakadır sabah kapıda başlar
Bir günaydın bile insana sevgi katar
Somurtmalar silinir yüzlerde güller açar
Güzel söz sadakadır sabah kapıda başlar

Güzel söz ile yükler bölüşülür duygular paylaşılır
Haset kalpten çıkar sevgi ve güven kalır
Her adım saygıyla ve sevgiyle atılır
Güzel söz sadakadır tebessümden anlaşılır

Ne altın ne para ne de mücevher
Bir çift söz sade ve içten gelen
Ama değdiği yerde bir iz bırakır mutlaka
Çünkü güzel söz gerçekten de sadaka

Çizer: Ceyda Akdeniz

Hazırlayan ve Çizen: Elif Naz Hisoğlu

İYİLİK KELİME AVI

Gizli Erdemleri Bul

Aşağıdaki karışık harflerin arasına, kalbimizi güzelleştiren ve dünyayı daha yaşanılır kılan 15 tane iyilik temalı kelime gizledik. Bakalım hepsini bulabilecek misin?

(Kelimeler soldan sağa, sağdan sola, yukarıdan aşağıya veya çapraz olabilir.)

Y	A	R	D	I	M	T	E	M	R	Ü	H	Y	M
D	B	A	C	Ü	E	Y	Ş	K	L	Z	O	P	Z
E	S	A	B	I	R	M	K	Ü	T	M	Ş	A	E
R	S	E	K	Y	H	Ü	A	S	K	M	G	Y	S
S	A	D	A	K	A	I	S	N	I	Ü	Ö	L	L
N	A	Z	İ	K	M	S	M	T	E	C	R	A	M
L	M	N	C	V	E	F	A	A	B	T	Ü	Ş	S
C	Ö	M	E	R	T	A	D	A	L	E	T	M	A
K	A	R	T	E	B	E	S	S	Ü	M	I	A	Z
P	U	Z	İ	F	N	A	Z	S	E	A	B	K	K

Dostlarını
unutmamak

Hakkı
gözetmek

Verilen şeyi
korumak

Farklılıklara saygı
duymak

Allah rızası için
vermek

Zorluklara karşı
dirençli olmak

Kibar konuşmak

Zor durumda
olana el uzatmak

En kolay sadaka

İNSANLARIN EN HAYIRLISI KİMDİR?

VİLDAN ULUÇAY İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAOKULU 6/F

1970’li yıllar. İç Anadolu’da küçük bir köy. Adı Konak. Köy halkı çiftçilik ve hayvancılıkla geçinir. Gündüzleri iş gücüyle çabuk geçer ama akşam olunca yapacak bir şey yoktur. Köyün delikanlılarının tek eğlenceleri köyün kahvehanesinde toplanmaktır. Sigara dumanları altında, iskambil kâğıtlarına bakarak zaman öldürürler. Hayatın anlamı nedir, insanın bu dünyadaki vazifesi nedir.. devlet ve millet bizden ne ister... Bu gibi konulara hiç kafa yorulmaz, akıllara gelmez bile.

Köyün delikanlıları arasında İdris adında bir genç vardır. İdris, güçlü, kuvvetli ve çok zeki bir gençtir. Ama onun da ufkü, köyün etrafını çevreleyen dağlar ile sınırlıdır.

İdris o yıl askere gider. İdris, askerdeyken köyden gelen bir mektupta şöyle bir haber yazar: “Köydeki arkadaşların kahvehaneyi, sigarayı bıraktılar. Her akşam Kuran Tefsiri okuyorlar. Namaza başladılar.” İdris, okuduğu bu haber karşısında hayret içinde kalır. Nasıl olur da, düne kadar oyun ve eğlenceden başka bir şey düşünmeyen arkadaşları bu hale geldiler?

Askerliği bitince köye döner. Arkadaşlarıyla buluşur ve bu değişimin hikayesini sorar. İçlerinden Ahmet isimli arkadaşı anlatır: “Bir gece bir rüyamda; kahvehanede yine toplanmış, kumar oynuyorduk. Adını söyledi ama şimdi hatırlayamadığım bir sahabe kahvehaneye geldi. Bize dedi ki: Ey gençler, en kıymetli sermayeniz olan ömrünüzü nasıl böyle günahlarla perişan edesiniz. Ölüm var, hesap var... Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin” dedi ve kayboldu. Gün boyu bu rüyanın

etkisinden kurtulamadım. Gerçekten, hayatımızı boş yere tüketiyorduk. Köyün imamından, bu rüyayı yorumlamasını istedim. İmam da, “Ahmet kardeşim, bu ilahi bir ikaz. İnşallah uyanırsınız da tevbe eder, namaza başlarsınız” dedi. Ben de arkadaşlarımı topladım, olanları anlattım. O günden beridir dinimizi öğrenmeye ve yaşamaya çalışıyoruz.”

İdris de zamanla arkadaşlarının yoluna katıldı. O da boş ve faydasız alışkanlıkları terk etti, namaza başladı, Kuran ve Tefsir okumaya başladı.

Bir gün arkadaşlarıyla köyde bir Medrese yapmaya karar verirler. Böylece, kahvehane yerine bu Medresede toplanacaklar, Kuran, Tefsir, Hadis okuyacaklardı. Bu amaçla kendi aralarında para toplayıp medresenin inşaatına başlarlar. Fakat, paraları yetmedi, inşaat yarım kaldı. Çok da maddi imkanları yoktu zaten. İdris, bu duruma çok üzüldü. Hayır, bu medrese yarım kalmamalıydı. Bir karar verdi ve sahip olduğu iki ineğini sattı. İdris’in bu davranışını gören diğer arkadaşları da son bir gayretle destek oldular ve medresenin inşaatı tamamlandı. Böylece Konak Köyü’ne medrese açıldı. Birçok çocuk, genç o medresede eğitim gördüler. Bu köydeki medrese bir model oldu, civar köylerdeki köylüler de kendi köylerine aynı tarzda medreseler yaptılar. Medreseler açılıyor, kahvehaneler kapanıyordu. İskambil kağıtları atılıyor, kitap okunuyordu.

İdris, birkaç yıl sonra ailesiyle birlikte kasabaya taşındı. Orada ticarete başladı. Zamanla maddi imkânı da çok iyi hale geldi. Sattığı ineklerin bedelinden kat kat para kazandı. Elbette, İdris Bey, yaptığı bu fedakarlığı sadece “insanların en hayırlılarından” olmak için yapmıştı. İsterse, köyün en fakiri, en perişanı olsun, sonucu hiç düşünmemişti. Kazandığı parayı da yine hayır işlerinde kullanmaya devam etti. Çünkü Peygamber Efendimizin şu hadis-i şeriflerini çok iyi biliyordu: “İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır.” Ve “Sizin en hayırlınız Kuran’ı öğrenen ve öğretenidir”

Çizer: M. Ahmet Demir

İYİLİK HAREKETİ

Reyhan Karakaş

Ankara Özel Harekat Şehitleri İmam-Hatip Ortaokulu 5/A

Çat çıt çüt.

O da ne!

Hatmi çiçeklerinin arasında yumurtadan bakan iki minik göz...

Tak tak tak! Kümesin kapısı çalındı. Gelen Hatmi'nin arkadaşlarıydı. Hatmi, hemen hazırlanıp çıktı. Dün çok yorulmuştu ve biraz da canı sıkılmıştı. Çünkü bazı arkadaşları; Tarçın, Karabiber ve Sumak ona hoş olmayan şakalar yapmışlardı. Hatmi, onları uyarılmış ama bu rahatsız hareketlerine devam etmelerine engel olamamıştı. Hatta bu hoş olmayan davranışlardan rahatsız olan tek Hatmi de değildi. Birçok arkadaşı da buna maruz kalıyordu. Bu katlanılamaz davranışlara bir son vermek gerekiyordu. Hatmi, kankalarıyla konuştu. Onlara kötülüğü iyilikle değiştirecek bir fikir sundu. Buna göre iyilik hareketi adını verdiği bir planı okulun tamamında uygulayacaklardı.

Ertesi gün yine birlikte okula gittiler. Okula girecekleri sırada Tarçın, Gofrik'e çelme taktı ve düşürdü. Hatmi, kankaları ile onu kaldırdı. Ama Gofrik, ayağından yaralanmıştı. Koluna girip onu ilk yardım odasına götürdüler. Sonra sınıflarına döndüler. Birlikte hareket etmeleri Tarçın'ın işine yaramamıştı. Tarçın; kendini yalnız hissetti, biraz da pişman olmuşa benziyordu.

Tam bu sırada beklemedikleri kötü bir şey daha oldu. Moralleri bozuldu.

"Amaa, offfi!", "Yine mi?" diyerek kızgınlıklarını belli ettiler Hatmi'nin kankaları. Karabiber, Kivi'nin öğle yemeğini düşürmüştü.

İsmi aldığı şifalı bitki gibi Hatmi de çevresine iyi geliyordu. Pes etmedi Hatmi, arkadaşlarıyla birlikte Kivi'ye kantinde yemek ısmarladı. Yemeklerini yerlerken tatlı tatlı sohbet etmişler, kötü olayı unuttukları gibi Kivi'ye de unutturmayı başarmışlardı.

Bu arada Tarçın'dan sonra kötülük yapan Karabiber de yalnızlığa kapılmıştı.

Hatmi ve arkadaşları, planladıkları gibi evde hazırlayıp getirdikleri pankartları okulda açtılar.

Hatmi, pankartlarda yazılanları sesli okudu:

“Şüphesiz Allah; adâleti, iyilik yapmayı, yakınlarla yardım etmeyi emreder; hayâsızlığı, fenalığı ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.” (Nahl Sûresi, 90. âyet)

“İyilikle kötülük bir olmaz. Kötülüğü en güzel bir şekilde sav...” (Fussilet Sûresi, 34. âyet)

“... İyilik edin. Şüphesiz Allah iyilik edenleri sever.” (Bakara Sûresi, 195. âyet)

Hatmi ve arkadaşlarının başlattığı bu iyilik hareketini okulda herkes çok sevmişti.

Yaptıkları kötülükle bilinen Tarçın, Sumak ve Karabiber önce şaşırılmış, sonra da utanmışlardı. Bunca zamandır yaptıkları kötülükler için pişman oldular. Arkadaşlarının yanına gidip, “Özür dileriz, size istemediğiniz şakalar yaptık, lütfen bizi affedin!” dediler.

Hatmi ve arkadaşları onlara sarıldı. Hiçbir şey olmamış gibi, hep birlikte oyun oynamaya başladılar. Ezan sesiyle birlikte oyuna ara verip mescidin yolunu tuttular.

Sonra da hep birlikte Gofrik’i ziyarete gittiler. Tarçın’ın çelme takmasından sonra zavallı tavuk bir ay yürüyememişti. Gofrik, bu ziyarete çok sevindi. Özürlerini hemen kabul etti.

Böylece Sumak, Tarçın ve Karabiber de Hatmi ve kankalarının başlattığı iyilik hareketine katılmış oldular. Bu iyilik hareketi bütün kümeslerde nesilden nesile aktarılacaktı.

Yazarın Notu: Sevgili arkadaşım, bu hikâyede olduğu gibi neden bizler de okuduğumuz okullarda, bulunduğumuz ortamlarda yaşitlarımıza akran zorbalığına karşı akran merhameti, akran sevgisiyle yaklaşmayalım ki... Bizim için iyilik hareketi budur. Gelin hep birlikte çoğaltalım.

KALBI KORUYAN DEĞER DÜRÜSTLÜK

Bahar Demirci
İTO Hüma Hatun İmam-Hatip Ortaokulu 7/C

Bir pazar sabahı erkenden uyanmıştım, tam kahvaltıyı hazırlamaya koyulacakken küçük kızım minik çıplak ayaklarını yerde sürüyerek yanıma geldi. Son derece uykuluydu, yeni uyandığından olacak o güzel mavi gözleri şişmişti. Daha gece ördüğüm saçları darmadağındı, küçük bir bebek için epeyce hareketli yatıyordu. Elinde oyuncak ayısı ile beraber yanıma geldi, bir köşeye oturdu. “Ayıcık da senin kahvaltı hazırlayışını izlemek istiyormuş.” dedi. Yumuşak bir şekilde bu talebini kabul ettim.

Biraz vakit geçti, sofraya hazır, sadece yan odadan mama sandalyesini getirmem gerekiyordu, ona usulca burada oturmasını söyledim ve yanından ayrıldım. O sırada bir gürültü koptu, korktuğum olmuştu, benim küçük sevimli kızım yemek takımını olduğu gibi aşağı indirmişti. Geldiğimde suçlu olduğunu bilerek bana bakıp güldü, arkasını döndü ve “O yaptı, gördüm.” diyerek evimizin köpeğini suçladı. O henüz çocuk, hatasını yüzüne vurmamalıym diye içimden geçirdim ve kırık porselenleri temizlemeyi gönülsüzce kabullendim.

Aradan birkaç gün geçti, kendi kendime: “Ne kadar da sevimli, hemen kendince aklımdan bir şeyler uydurdu minnak.” dedim. O anda hatırımdan kendi çocukluğum, gençliğim bir film şeridi gibi geçti, ben de öyleydim, bir suçum oldu mu hemen bir çırpıda yalan söyler aklayıverirdim kendimi. Bir süre sonra düşünmeye bile gerek kalmazdı, o yalanlar önceden kafamda kurulmuş kullanılacağı yeri bekler olurdu. Bu alışkanlığım uzun yıllar devam etmişti. Kurtulmam hayli zor olmuştu. Şimdi düşünüyordum da belki kızımın küçük yalanını göz ardı etmek doğru değildi. Yalancılık, uzun yıllar çilesini çektiğim bir şeydi. Özellikle gençliğimde tepki çekmemek, hep o parmakla gösterilen, özenilen kız olmak için kendimi yalanlarla bezeyip öyle tanıtırdım insanlara. Olduğum gibi değil olmak istediğim gibi. Öyle ki kendi kendime oluşturduğum kendimle gurur duyardım kimi zaman. Kendi yalanıma inanır, ideallerimi o sahte benim olduğu yere taşımaya çabalardım. Ama çabaladıkça

o sahte kız hep benden birkaç adım daha önde olurdu. Gerçeği söyleyemedim hiçbir zaman. Beni şu an gördüklerinden daha zayıf, beceriksiz görmelerinden korkardım. Yalanlarım çok küçüktü oysa hatta fazla yalana bile ihtiyacım yoktu. Yalanlarımın büyük çoğunluğu öncekilerin arkasını toplardı.

Yalan, tıpkı durmak bilmeden yağan bir kar gibiydi, küçük taneler büyüdü büyüdü beni altında bırakan bir çığ oldu. O çığ enkazını küremek yıllarımı aldı, oysa bir tente ile kapatsaydım, korusaydım dürüstlüğümü o küçük yalancı kar tanelerinden. Küremem gereken, açıklamam gereken birçok şeyim olmazdı. Hani demiştim ya yalanlar birbirlerini korumak için ardı ardına sıralandı diye, işte o yalanlar hep insanların gözünde yalancı durumuna düşmemek içindi, yalanlarım ortaya çıkıp da o kusursuz beni yok etmesin çevrem, toplum beni yalancı olarak damgalamasın diyeydi. Oysa bilmiyordum ki ben o damga ile Yüce Rabb'imın katında çoktan buluşmuşum.

Neyse ki Allah affediciydi, hatamı anladıktan sonra defalarca tövbe etmişim. İnsanların güvenini kırmaktan bu kadar korkarken beni yaratanın tüm gerçekleri benden de iyi bildiğini unutmuşum. Önce Allah'tan sonra tüm sevdiklerimden özür diledim, aflatırına sığındım. O günden sonrasını ise daha bir huzurlu geçirdim. Kararımı vermişim, kızımı o çığın altında bırakmayacaktım, o tenteyi ona ellerimle dikecektim. Bu kararımın sonra ona uzunca bir süre bunun yanlışlığından bahsettim. 3 yaşında olduğundan pek anlamı mı, orası meçhul ama ben bunu o 53 yaşına da gelse ona anlatacağım...

<İyilikte> <Sınır> <Tanıma/mak>

Ahmed Yusuf Akaydın
Akif İnan Anadolu İmam-Hatip Ortaokulu 6/D
Hafızlık Öğrencisi

Hepimiz günlük hayatta “İyi insan olmalısın!” sözünü çok duyarız. Peki, ama “iyi” olmak sadece kimseye zarar vermemek midir? Ya da genelde “iyilik” denince aklımıza bayramda büyüklerin elini öpmek veya kumbaramızdaki bozuk paraları bir yardım kutusuna atmak mıdır? Bunlar harika başlangıçlardır ama Kur’ân-ı Kerîm, bize iyiliğin sınırlarını çizerken aslında iyiliğin sadece bir “görev” değil, uçsuz bucaksız yolculuk olduğunu anlatır.

Örneğin; çoğumuz artık kullanmadığımız, eski eşyalarımızı başkalarına vermeyi tam bir iyilik zannederiz. Oysa Kur’ân-ı Kerîm’de, “Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça gerçek iyiliğe asla erişemezsiniz.” diyor. (Âl-i İmrân Sûresi, 92. âyet) Yani aslında asıl iyilik, artık olanı değil değerli olanı paylaşmaktır.

Sınırı biraz daha genişletirsek Kur’ân-ı Kerîm, karşılık beklemeden yapılan iyiliği şöyle ifade eder: “Biz sizi sırf Allah rızası için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık ne de bir teşekkür bekliyoruz.” (İnsan Sûresi, 9. âyet)

Evet, hayatımız boyunca bazen haksızlığa uğrarız bazen bir arkadaşımız bize kaba davranır ya da hiç beklemediğimiz bir anda kalbimiz kırılır. Böyle durumlarda içimizden gelen ilk tepki genellikle aynı sertlikte karşılık vermektir. “O bana bağırdıysa ben de ona bağırmalıyım.” ya da “O benim kalemimi izinsiz aldıysa ben de onunkini alayım.” diye düşünürüz. Ancak Fussilet Suresi 34. âyette bize çok farklı ve çok daha asil bir yol gösteriliyor: “Kötülüğü en güzel bir şekilde sav, bir de bakarsın ki seninle arasında düşmanlık bulunan kimse sıcak bir dost oluvermiştir.” âyeti, iyiliğin olumlu etkisini anlatır. Yani kötülüğe iyilikle karşılık vermek bir zayıflık değil aksine çok güçlü bir iradedir. Çünkü öfkeyi kontrol etmek, öfkeye kapılıp gitmekten çok daha zordur.

İyilik, sadece maddî bir şey değildir. Bazen bir duruş bazen bir gülümsemedir. Kur’ân Kerîm, imkânları kısıtlı olanların bile iyilikte sınır tanımayacağını söyler: “O takvâ sahipleri ki bollukta da darlıkta da Allah için harcarlar; öfkelerini yutarlar ve insanları affederler.” (Âl-i İmrân Sûresi, 134. âyet)

Sonuç olarak Kur’ân-ı Kerîm, iyilikle ilgili bize şunu söyler: İyiliğin bir sınırı yoktur. Bir karıncaya su vermekten bir arkadaşının sırrını saklamaya; annene babana ya da herhangi bir ihtiyaç sahibine yardım etmekten doğayı korumaya kadar her şey bu uçsuz bucaksız denizin bir damlası gibidir.

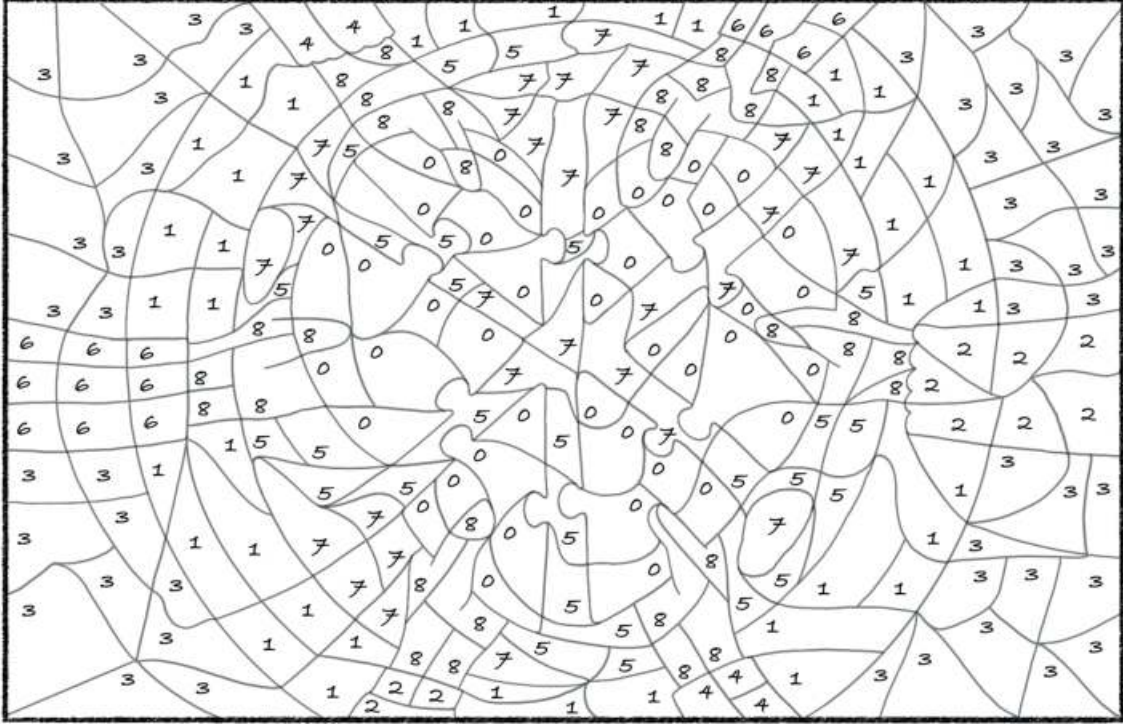
“Ben daha çocuğum ne yapabilirim ki?” dememeli her gün küçük de olsa yeni bir iyilikle kendi sınırlarımızı zorlamalı ve iyilik zincirinde bir halka da biz olmalıyız.

Çizer: Elif Naz Hisoğlu

İYİLİKLE TAMAMLA

Hazırlayan ve Çizen:
Ceyda Akdeniz

Boyama alanındaki numaralara karşılık gelen cümleler aşağıda verilmiştir. Cümlelerde verilen durumlara uygun davranışları bulun. Numaralı alanları eşleştirdiğiniz renk ile boyayarak görseli ortaya çıkarın!

1. Biri sana güzel bir iltifat etti
2. Sınıfa yeni bir arkadaşın geldi ve kimseyi tanımıyor
3. Kapıda elleri poşetlerle dolu bir komşun var
4. Yanlışlıkla birine çarptın
5. Acıkmış bir kedi gördün
6. Arkadaşın bir durumdan dolayı üzgün
7. Yerde bir çöp gördün
8. Susuz kalmış bir bitki gördün

- 1. Onu sularım
- 2. Kapıyı onun için tutarım ve yardım teklif ederim
- 3. Ondan özür dilerim
- 4. Onu çöp kutusuna atarım
- 5. Ona destek olurum, teselli ederim
- 6. Ona teşekkür ederim
- 7. Onunla tanışmak için yanına giderim
- 8. Onun için uygun bir yere mama koyarım

İYİLİK AJANDASI

İyilikte kendinle yarışmaya
ne dersin?

Gün içinde
yaptığın iyilikleri
not al ve bir sonraki gün
daha fazlasını yap!

Pazartesi

Salı

Çarşamba

Perşembe

Cuma

Cumartesi

Pazar

İYİLİKTE BİRLİK, KÖTÜLÜĞE KARŞI DİRENİŞ

Ahmet Selim Öner

Akif İnan Anadolu İmam-Hatip Ortaokulu 5/B

“... İyilik ve takvâ (Allah’a karşı gelmekten sakınma) üzere yardımlaşın; günah ve düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın!”

Bu âyette anlatıldığı gibi Müslümanların hayırlı işlerde birbirlerini desteklemeleri, günah ve kötülükte iş birliği yapmamaları gerekir. Şu zamanlarda Gazze’de yaşananlar, Müslümanların birlikte hareket etmeleri gerektiğini göstermektedir. Çünkü insanlar, birlikte hareket ederek büyük etkiler oluşturabilirler. İyilik, paylaşıldıkça büyür. Âyet, insanların hayır ve adâlet üzerine birleşmelerini teşvik eder. Bir kişinin yaptığı küçük bir iyilik, başkalarının katılımıyla büyük bir harekete dönüşebilir.

Âyette, kötülükte yardımlaşmayı yasaklamıştır. Burada bizden istenen kötülük yapmamak ve aynı zamanda sessiz kalmamaktır. Günümüzde, haksızlık karşısında susmak, kötülüğe destek olmaktır. Bu durumda, bizlerin bir araya gelerek birlik olması gerekir. Gazze’de zor durumda olan kardeşlerimize yardım etmek Müslümanların dinî bir görevidir. Âyette emredildiği gibi kötülüğe karşı durmak için çalışmak gerekir. Gazze’deki durumu unutmayarak, yardım göndererek, dua ederek, haksızlığa karşı sesimizi çıkartarak, kötülerin ürünlerini boykot ederek onlara destek olabiliriz.

Eğer, Müslümanlara karşı haksızlık, kötülük veya masumlara zarar verme durumu varsa buna destek olmak ya da sessiz kalarak katkı sağlamak doğru değildir. Yani “Benimle ilgisi yok deyip!” görmezden gelmek bir Müslüman için uygun bir davranış değildir.

ESMA'nın İlk Namazı

Elif Tuğçe Karabacak

İzmir Kemalpaşa İmam-Hatip Ortaokulu 5/A

“Namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin. Kendiniz için her ne iyilik işlemiş olursanız, Allah katında onu bulursunuz. Şüphesiz Allah bütün yaptıklarınızı görür.” (Bakara Sûresi, 110. âyet)

Esma, bugün çok heyecanlıydı çünkü bugün annesi ona namaz kılmayı öğretmişti. Aslında biraz zorlanıyordu ama şimdi alışmıştı. Annesine ilk başta nasıl kılarım diye sormuştu, o ise Esma'ya şöyle açıkladı: “Namaz; dosdoğru kılınması gereken bir ibadettir, gel sana nasıl kılınacağını göstereyim.” dedi.

Annesi, Esma'ya nasıl kılınması gerektiğini öğretti. Bugün ayrıca annesiyle alışverişe gitmişti ve çikolata beğenmişti annesinin yanına koşarak gitti: “Anne bu çikolata boykot mu?” diye sordu. Annesi, “Hayır, kızım alabilirsin!” demişti. Marketten çıktıktan sonra annesine teşekkür etti. Biraz vakit geçtikten sonra ikinci ezanı okundu. Evleri uzak olduğu için annesiyle beraber camiye gitti. Esma, hemen camiye koştu ama ardından annesinin ona seslendiğini fark etti. Annesinin yanına gitti ve ona namazdan önce abdest alması gerektiğini söyledi. Esma da, “Abdesti almadan namaza duramaz mıyız?” diye sordu. Annesi Esma'ya şöyle açıklama yaptı: “Kızım, abdest almak önemlidir çünkü namaz kılariken Allah'ın huzuruna çıkıyoruz ve temiz olmamız gerekiyor.” dedi ve abdest almaya başladı. Esma da annesine bakarak abdest aldı, abdest aldıktan hemen sonra kadınlar bölümüne geçtiler ve namaza durdular. Namazdan sonra dua etti Esma.

Esma, camiden çıkarken bir kutu gördü ve annesine bunun ne olduğunu sordu. Annesi ise onun bir sadaka kutusu olduğunu ve ona para atıldığını söylemişti. O para ise ihtiyaç sahiplerine veriliyormuş. Esma da bunun üzerine bir miktar para attı. Sonra eve döndüler, Esma çok yorulmuştu, hemen üstünü değiştirdi. Biraz kitap okudu, kitap okurken annesinin dediğine göre uyuyakalmıştı. Uyandığında babası gelmişti ve annesiyle beraber yemek hazırlıyorlardı. Hemen ellerini, yüzünü yıkayıp mutfağa koştu. Annesi en sevdiği yemeği hazırlamıştı, Esma, buna çok sevindi. Yemeklerini yediler ve salona geçtiler.

Biraz zaman geçince sanki anne ve babası birini bekliyorlardı, şaşırıldı ve hemen meraklanıp sordu. Ancak bir şey olmadığını söylediler ama Esma hâlâ şaşkıncı ve odasına gitti. Düşündü de düşündü ama hiçbir şey aklına gelmiyordu. Bir yandan düşünüyor bir yandan ise kapıya bakıyordu ya biri gelirse diye düşündü. Saate baktı, saat daha 20.00'ydü. Aklına bugün doğum günü olduğu geldi ve koşarak salona gitti ve “Bugün benim doğum günüm!” dedi.

O sırada kapı çaldı, hemen kapıyı açtı, gelen kişiler teyzeleri ve anneannesiydi. Çok mutlu oldu. Hemen salona geçip soluklandılar. Annesi ve teyzesi mutfığa gitti ve bir şeyler konuştular ama anlamadı sonra anneannesi ışıkları kapattı ve annesini ve teyzesini çağırdı, annesi içeriden elinde pasta ile içeri girdi. Esmâ çok mutlu oldu. Pastaya bir baktı, kendisinin en sevdiği meyveden yapılmıştı.

Pastayı yediler ve artık hediyeleşme zamanıydı ama Esmâ, ondan önce kalan pastayı apartmandaki komşularına götürdü. Önce Zehra Teyze'ye sonra da Ali Amca'ya götürdü, ikisi de çok mutlu oldular, ona teşekkür ve dua ettiler.

Esmâ tekrar eve geldi ve hediyeleştiler. Annesi ona en çok istediği tokayı almıştı, çok beğenmişti. Tüm hediyeleri alıp odasına götürdü. Salona geldiğinde anı kalsın diye bir aile fotoğrafı çekindiler. Çekindikten sonra teyzelerine bugün yaptıklarını anlattı, hepsi Esmâ'yı dikkatle dinliyordu, sözü bitince teyzelerine sarıldı ondan sonra dedi ki: "Haydi gelin biraz oyun oynayalım, sıkıldım!" dedi ve ne oynasak diye düşündüler ama akıllarına hiçbir şey gelmedi.

Esmâ hemen salondakilerin yanına gitti, onlara da sordu, babası dedi ki, "Kendi oyununuzu yapın bence!" Esmâ da teyzeleriyle dışarı çıkıp oynamaya karar verdi, dışarı çıktılar ve kendi oyunlarını ürettiler. Oyunun adı, "İyilik Yap!"

Bu oyunun amacı, sokakta gördüğün yardıma muhtaç olan kişilere yardım etmektir. En çok iyilik yapan kişiye, kaybedenler çikolata alacaklardı ve oyun başlamıştı. Esmâ, yolda aç bir kedi gördü, onun için markete gitti ve yaş mama alıp geri geldi. İlk iyiliği Esmâ yapmıştı. Oyun böyle devam etti ve oyunu Esmâ kazandı, hava iyice kararınca eve döndüler. Döndüklerinde akşam ezanı okunuyordu. Babaları, "Gelin hadi cemaat hâlinde namaz kılalım." dedi. Esmâ babasının yanına gidip, abdesti olup olmadığını sordu. Babası ilk önce şaşırdı ve sordu, "Sen abdesti mi öğrendin bakalım?" dedi. Ardından babası ekledi, "Tabii abdestim var, senin var mı bakalım?" dedi. Esmâ ise şöyle yanıtladı, "Elbette babacığım çünkü namaz dosdoğru kılınması gereken bir ibadettir ve bir de abdest almak önemlidir çünkü namaz kılarken Allah'ın huzuruna çıkıyoruz ve bu yüzden de temiz olmamız gerekiyor."

Bunun üzerine babası Esmâ'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve şöyle dedi, "Aferin benim akıllı kızıma!" dedi ve namaza durdular. Namazdan sonra Esmâ çok yorulduğunu fark etti ve hemen yatağına yattı ve uyudu.

Kalpdeki Mutluluk

ZEHRA ELVEREN İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAĞKULU 6/E

Esma, bir gün arkadaşlarıyla birlikte oyun oynuyordu. Teneffüste arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Oyun oynarken bir sorun çıktı. Esma'nın arkadaşı Zeynep, Esma'ya oyunun kurallarını bilmediğini söyledi. Aralarında küçük bir tartışma çıktı. O tartışmadan sonra Esma ve Zeynep birbirlerine darılmıştı. Esma, arkadaşıyla kūs kalmaya dayanamıyordu. Okuldan çıkınca Esma bir parkta oturup günlüğüne o gün yaşadıklarını yazmak istedi ve yazmaya başladı:

Sevgili Günlük,

Bugün arkadaşım Zeynep ile tartıştık, bu yüzden içimde kötü bir his var. Tam o sırada bir kedi sesi duydu, karşısında yavru ve karnı aç bir kedi gördü. Esma, hemen kedinin yanına gitti. Esma, kediye mama ve süt getirdi. Kediye biraz sevip yoluna devam etti. Yolda yürürken etrafında bir sürü pet şişeler, kutular ve çöpler gördü. Bu kötü görüntü hiç hoşuna gitmemişti. Oradaki büyük kutulardan birini aldı ve içine etrafındaki çöpleri doldurmaya başladı.

Temizledikten sonra içindeki kötü hisler biraz hafifledi. Eve girmeden önce aynı mahallede oturduğu Ayşe Teyze'nin bir sürü poşet taşıdığını gördü. Hemen gidip yükünü azaltmak için Ayşe Teyze'ye yardım etti. İçindeki duygular, güzel şeyler yaptıkça değişti ve o kötü his yok olmuş, içi huzur ve mutlulukla dolmuştu.

Ertesi gün okula erkenden gitti. Birkaç ders sonra okulda bir program olacağı söylendi. Bütün öğrenciler konferans salonuna gitti. Program başlayınca Esma'nın dikkati hâlâ Zeynep'teydi. Bir süre sonra program sunucusunun bir cümlesi Esma'nın dikkatini çekti. Sunucu şöyle diyordu: Bir Müslüman, kimseyle üç günden fazla kūs kalmamalı. Esma bunu duyunca etkilendi ve kararını verip program biter bitmez ilk işi Zeynep'ten özür dilemek oldu. Zeynep de çok üzgündü. Zeynep ile barışınca Esma'nın içinde kelebekler uçuşmaya başladı. Artık arkadaşlarıyla iyi anlaşmaya çalışıyor, onları üzmemeye dikkat ediyordu. Bazen anlamadıkları konular olsa da her zaman ortak bir karar vererek kimseyi kırmamaya özen gösteriyordu. Bu olaydan sonra Esma ne zaman kötü hissetse iyilikler yaparak içindeki kötü hisleri azaltmaya devam etti.

Çizer: Saliha Ravza Kahraman

Hiçbir Amel Karşılıksız Kalmaz

MERYEM CAN İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAOKULU 6/F

“Artık kim zerre ağırlığınca bir iyilik yapmışsa, onu görür. Kim de zerre kadar bir kötülük yapmışsa, onu görür.”

(Zilzal Sûresi, 7-8 âyetler)

Günlerden cumaydı, eylül ayının üçüydü. Yaprakların kuruyup yerlere saçıldığı mükemmel bir mevsimdi bu. Ali ve arkadaşı İnci bu güzel havada dışarı çıkıp oyun oynamak için haberleştiler. Hızlıca hazırlanıp kahvaltılarını yaptılar ve konuştukları gibi aşıya oyun oynamaya indiler. Birbirlerine hâl hatır sorduktan sonra biraz badminton oynadılar ve sohbete daldılar.

Ali, İnci'ye, “İnci, mahallenin çıkmaz sokağında yaşayan Kötü Kazım adında biri var, onu tanıyor musun?” diye sordu.

İnci, “Evet, biliyorum ama onun hakkında hiç iyi şeyler duymadım, annem oraya gitmemem konusunda beni uyardı.” dedi.

Ali, civardaki en büyük ve güzel oyun parkının orada olduğu konusunda ısrar etti. Hem en yeni oyuncaklar da oradaydı: “Tüm mahallenin çocukları orada, gidersek hiç birşey olmaz.” diye üsteledi. İnci biraz direndi ama yeni oyuncakları görmeyi çok istiyordu.

Ali ve İnci, mahallenin çocuklarını da yanlarına alarak parka gittiler. Önce yanlarında getirdikleri topa oynamaya karar verdiler, daha sonra da parka geçip oynayacaklardı. Yakantop oynarken Ali'nin hızla attığı top Sacit'i iskalayarak Kötü Kazım'ın bahçesine düştü. O anda tüm nefesler tutuldu. Çocuklar, Kötü Kazım'ın ne yapacağını merak ve korkuyla bekliyorlardı. O esnada bahçesindeki çimlerini biçen Kötü Kazım, hemen yanına düşen topu eline aldı. Ali ve İnci'nin de aralarında bulunduğu çocuklar hep bir ağızdan özür dileyerek yalvarmaya başladılar. Fakat Kazım, çocuklara öfkeyle bakarak toplarını yanındaki bahçe makasıyla patlattı. Bir de bu yetmezmiş gibi, çocuklar tam kaçarken bahçedeki su vanalarını ve fıskiyelerini açan Kazım çocukların üzerlerini sıvıslıkla yapmıştı.

Eve koşarak gelen çocuklar, Kötü Kazım'ın neden böyle davrandığını öğrenmek istiyorlardı. Çünkü mahalledeki yaşlılar; onun küçükken karıncayı bile incitmeyen, melek gibi

bir çocuk olduğunu söylüyordu. Ne olmuştu da Kazım “Kötü” olmuştu. Tüm bu yaşananların sebebini anlamak için bir plan yaptılar.

O gün öğretmenlerinden, emekli Çiğdem öğretmenin eski okulu ve mahallesini ziyarete geldiğini öğrenmişlerdi. Bu harika bir haberdirdi çünkü Çiğdem öğretmen Kazım’ın da ilkokulda öğretmeni idi. Kazım çok yardımsever bir öğrenciydi ve sınıfta herkesin yardımına koşardı. Çiğdem öğretmen, Kazım’ın hep örnek bir öğrenci olduğunu söyler, yaptığı çalışmalarını arkadaşlarına gururla gösterirdi. O, çok sevdiği öğrencisinin şimdi yapayalnız ve mutsuz olduğunu görse kim bilir ne kadar üzülürdü. Karar vermişlerdi, öğretmenlerini Kazım’ın yanına götürcekler ve davranışlarının sebebini anlayabileceklerdi. Hem güzel Peygamberimiz (sav) dememiş miydi: Her insanın içinde iyi de kötü de vardır. Hangisini beslersek o gün yüzüne çıkarırdı. Kazım belki de küçücük bir iyilik bekliyordu, içindeki cevheri çıkarmak için.

Çocuklar, Çiğdem öğretmeni ziyarete giderek ona olan biteni anlattılar. Çiğdem öğretmen duyduklarına çok üzülmişti ama diğer yandan çocukların bu davranışları onu çok duygulandırmış ve umutlandırmıştı. “Ne de güzel düşünmüşsünüz!” dedi. “Size kötü davranan bir insandan bile vazgeçmemek, dışa vurduklarını değil içindeki cevheri görmek! Benim bunca yıllık öğretmenlik hayatım, bu değeri öğrencilerime kazandırabilmek içindi.” dedi. Hep birlikte gözyaşlarıyla birbirlerine sarıldılar.

Çiğdem öğretmen yıllardır Kazım’ın yaptığı çalışmalarını öğretmenlik yaptığı her şehirde öğrencilerine göstermişti. O gün yine o çalışmalarını ve ondan örnek alarak yapılan birbirinden güzel ödevleri yanına alarak Kazım’ın kapısını çaldı. Kazım, Çiğdem öğretmeni kapıda gördüğü anda kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Koşarak ellerine sarıldı ve ağlamaya başladı.

Çiğdem öğretmenin karşısında ufacık olmuş, saygıyla eğilen küçücük bir öğrenciydi yeniden Kazım. Ona inanan, değer gördüğü, en sevdiği Çiğdem öğretmeni atanmış ve uzaklardaydı artık. Anne babasını ve tüm sevdiklerini de bir kazada kaybedince yapayalnız kalmıştı. O gün, “İyi şeyler çok sürmez!” diye bir inanç geliştirmişti, kötü olmaya karar vermişti tekrar kimseyi kaybetmemek için. Hâlbuki ne kadar yanılıyordu. Onun yaptığı iyi şeylerdi yine herkesi ona getiren.

GÜZEL SÖZ SADAKADIR

VEYSEL HAYTA
AKİF İNAN ANADOLU İMAM-
HATİP ORTAOKULU 5/A

Sevgili Arkadaşlar,

Rabb'imiz bizleri yeryüzünün en şerefli varlıkları olarak yarattı ve bize hiçbir canlıda olmayan muazzam bir emanet verdi: Konuşabilmek... Dilimiz, kalbimizin aynası; kelimelerimiz ise ruhumuzun dışı vuran sesidir. Peki, bu büyük nimetle sadece isteklerimizi mi anlatırız yoksa bu nimetle her an bir sevap hanesi mi inşa ederiz?

Sevgili Peygamberimiz (sav), bizlere hayatın her anını ibadete çevirecek bir müjde vermiştir:

“Güzel söz sadakadır.”

Sadaka sadece maddiyat değildir

Pek çoğumuz sadakayı sadece bir ihtiyaç sahibine verilen para ya da bir yardım kolisi olarak düşünürüz.

Elbette bunlar Allah katında çok değerlidir. Ancak İslâm dini o kadar zarif ve kuşatıcıdır ki, imkân olsun ya da olmasın, her müminin her an sadaka verebileceğini bizlere öğretir.

İşte “güzel söz”, cebimizde taşımadığımız ama kalbimizde biriktirdiğiniz en kıymetli sadaka çeşididir..

Bir yetimin başını okşayıp ona,

“Yalnız degilsin!” demek, bir arkadaşımızın hatasını yumuşak bir dille düzeltmek ya da sadece bir, “Selamün Aleykum” diyerek bir gönüle girmek, amel defterimize “sadaka” olarak yazılır.

Müslümanın dili çiçek açmalı

Kur’ân-ı Kerîm’de Rabb’imiz, güzel sözü; “Kökleri sağlam, dalları göğe uzanan ve her mevsim meyve veren tertemiz bir ağaca benzetir.” (İbrâhim Sûresi, 24. âyet)

Kötü söz ise köksüs, rüzgârda savrulan çalılar gibidir; ne kimseye gölge olur ne de bir meyve verir.

Bir Müslümanın dili; gıybetten, yalandan ve kırıcı sözlerden uzak durmalıdır.

Çünkü bizim dinimiz nezaket dinidir.

* Bugün kaç tane sadaka vereceğim?

* Birine içtenlikle dua etmek bir sadakadır.

* “Allah razı olsun” demek bir sadakadır.

* Üzülen bir kalbe teselli vermek bir sadakadır.

* Büyüklerimize hürmetle hitap ederek bu hadis-i şerifi hayatımıza taşımamızdır.

Unutmayın arkadaşlar, dünya hayatı bir ekin tarlasıdır. Buraya ne ekersek ahirette onu biçeceğiz.

Eğer dilimizden hep hayırlı, doğru ve güzel sözler dökülürse, huzur-u ilâhiye çıktığımızda bu kelimelerin her birinin karşımızda nurdan birer sadaka olarak durduğunu göreceğiz.

Gelin; dilimizi zikre, gönlümüzü şükre, kelimelerimizi ise sadakaya çevirelim.

Çünkü bizler, “Ya hayır söyle ya da sus!” buyuran bir Peygamberin ümmetiyiz.

Bir âyet: “Kullarıma söyle, en güzel sözü söylesinler...” (İsra Sûresi, 53. âyet)

Bir Dua: “Allah’ım! Dilimi yalandan, kalbimi nifaktan ve kelimelerimi kırıcı olmaktan korusun. Beni sözüyle de özüyle de Senin rızanı kazanan kullarından eyle. Amin.”

Küçük Bir İyilik

MERYEM KARASU
İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAOKULU 6/F

Hüma, o gün uyandığında çok mutluydu. Camını açıp temiz havayı içine çekti. Annesi piknik çantalarını hazırlıyordu. Heyecanla yanına gitti, ona yardım etti ve birlikte arabaya bindiler. Mesire alanına varıp eşyalarını hazırladılar. Hüma, kahvaltısını yaptıktan sonra annesine ve babasına yiyecekleri kaldırmada yardım etti. Etrafı seyrederken bir kadın gördü. Bu kadın yol üzerinde yaralı bir kedi görmüş ve kediyi tehlikeli bölgeden çıkarmak için arabasını kenara çekip ona yardım etmişti. Tam yoluna devam edecekken arkasındaki adam arabasını durdurmakta çok zorlanmıştı. Kazayı kıl payı atlattığı olmaya sinirlenmiş olacak ki arabasından inip kadının arabasına doğru yürüyordu. Adam, büyük bir öfkeyle kadının üzerine yürüdü. Kadın ise mahcup bir şekilde özür diliyor ve kendisini ifade etmeye çalışıyordu. Adam, aynı öfkeyle arabasına binip yoluna devam etti. Kadın da kediyi son kez okşayıp arabasına bindi.

Adam, kadının yanından geçerken ona hareket etmeye çalışıyordu ki direksiyon hâkimiyetini kaybedip yol kenarındaki duvara çarptı. Kadın arabasını yeni çalıştırıyordu. Yola henüz çıkmamış ve bu kazanın içinde bulunmamış olmak onu rahatlatmış olsa da çok korkmuş olmalıydı. Hüma ise sadece şaşırmıştı. Sonra annesine ve babasına gidip gördüklerini anlattı. Annesi, Hüma'ya meyve suyunu uzatırken; "Kim zerre miktarınca bir hayır işlerse onun mükâfatını görecek. Kim de zerre miktarında bir kötülük işlerse onun cezasını görecek." âyetini hatırlattı ve, "Her zaman hayırlı işlerin ve iyiliğin peşinde olmalısın kızım." dedi. Hüma çok etkilenmişti. Annesine, kendisine böyle bir âyeti hatırlattığı ve meyve suyu için teşekkür etti.

Çizer: Saliha Ravza Kahraman

HİLAL KORKULAR

İTO HÜMA HATUN İMAM-
HATİP ORTAOKULU 6/F

Sabah uyandım, banyoya girdim. Bugün tuhaf bir rüya görmüştüm. Annem ve babam bir çocuğu bana uzatıyor ve ona iyi bak diyerek tembihliyordu. Çok garipti, bu çocuğu daha önce hiç görmemiştim. Hâlâ gördüğüm rüyanın etkisinde idim. Düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalışırken kapı çaldı. Gelen en yakın arkadaşlarımdan Kiraz'dı. Kiraz her zamanki gibi neşeliydi. İçeri girer girmez şöyle dedi;

-Çok geciktin, ben de seni almaya geldim.

Bir an önce kahvaltımızı yaptık ve arabaya bindik. Arabada Kiraz benden günün özetini geçmemi istedi ben ise hemen başladım;

-Markette gideceğiz, marketten sonra alışveriş yapacağız ve daha sonra ise bağış yapmak için bir kurum seçeceğiz.

Bir hafta öncesinde Alara, Kuzey, Kiraz ve ben bir haber okumuştuk ve haberde çok anlamlı bir şiir vardı, bu şiir yardım vakıflarının görevini, önemini ve ihtiyaçlarını anlatıyordu. Bu şiiri annesi vakıfta çalışan bir öksüz yazmıştı. İkimiz de çok etkilendik ve bir yardım kuruluşuna yardım yapmaya karar verdik. İlk önce Kiraz konuştu şöyle dedi;

-Bence LÖSEV'e bağışta bulunabiliriz.

-TEMA'da olabilir.

Biz konuşurken Alara ve Kuzey bize seslendi. Alara şöyle dedi;

-Sevgi evlerine ne dersiniz?

Bu harika bir fikirdi.Bütün grup aynı fikirdeydik.Kuzey'in yüzü buruştu.Alara sordu;

-Bir sorun mu var?

-Evet! Biz şu zamana kadar hep maddi bağışları düşündük ama en önemlisi manevi olanlar.

Kiraz atıldı;

-Evet , çocukların paradan çok sevgiye ihtiyacı var.

Aklıma bir fikir geldi.Gittim.

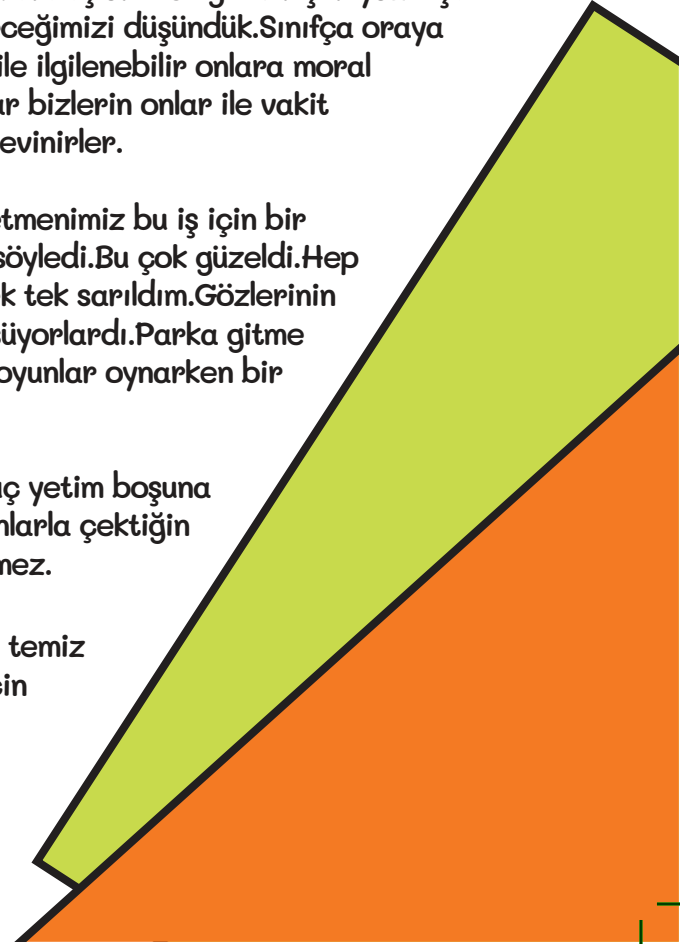
Geri döndüm ve onlara fikrimden bahsettim.Hepsi onayladı ve birlikte okula doğru ilerlemeye başladık.Sınıfa girdim ve şöyle söyledim;

-Bildiğiniz üzere bir öksüz bizlere sivil toplum kuruluşları ile ilgili bir şiir yazmıştı. Bizde düşündük ve onlara manevi destek verebileceğimizi düşündük.Sınıfça oraya gider hatta yakınlarımızıda davet edersek hepsi ile ilgilenebilir onlara moral olabiliriz.İsteyenlerimiz hediyeler alır.Eminim onlar bizlerin onlar ile vakit geçirmesine ve onlara şevkat göstermesine çok sevinirler.

Bu sözlerim üzerine herkes duygulandı ve öğretmenimiz bu iş için bir servis ayarlayıp onları parka götürebileceğimizi söyledi.Bu çok güzeldi.Hep birlikte sevgi evine gittik.Çocukların her birine tek tek sarıldım.Gözlerinin içi parlıyordu.Onlara gelen hediyeleri açmış gülüşüyorlardı.Parka gitme vakti geldiğinde heyecanlıydılar.Parkta çocuklar oyunlar oynarken bir kız geldi yanıma ve şöyle dedi;

-Neden onlara yardım ediyorsun?Onlar bir avuç yetim boşuna emek veriyorsun iki güne seni unutacaklar.Hem onlarla çektiğin fotoğrafları kimse beğenmez yaptığın iyilik görülmez.

-Ben onlara gösteriş için değil, insanlık için , o temiz yüreklerini şenlendirmen ve en önemlisi de Allah için yapıyorum.Hem bilmem bilir misin, bir hadis var;

“Ben ve yetimi himaye eden kimse cennette yan yana olacağız”

Kız şaşırmışa benziyordu.. Kiraz “Alev gel” diye haykırıyordu.Ne olduğunu anlayamadım ve Kiraz bana bu kadının bir psikolog olduğunu ve kadının çocuğun benimle konuşacağını düşündüğünü söylemiş.Hemen sevgi evine döndüm ve çocuğun odasına girdim.Çok şaşırmışım çünkü bu çocuk rüyamdaki çocuktü. Çocuğa ismini sordum ve bana baktı daha sonra şöyle dedi;

-Sen benim rüyamdaki ablasın!

Ağzım açık kaldı.İkimizde birbirimizi rüyamızda görmüştük.Ona

-Merhaba bende seni gördüm.

Diye sordum.Çocuk kafasını iki yana salladı.Devam ettim;

-Adını sorabilir miyim?

-Adım Ahu.Senin adın ne?

-Alev

Çocuk bana kendisinden bahsetti ve bende ona kendimden bahsettim.Biraz daha sohbet edince onu çok sevdim.Ancak gitmem gerekiyordu..1 saat sonra sevgi evinden telefon geldi.Ahu gittiğimden beri ağlıyormuş.Adımı sayıklıyormuş.Gruba eve gelmelerini istediğimi yazdım.Beş dakika sonra herkes evdeydi.Olanları onlara anlattım ve çözüm Kuzey'den geldi;

-Eve alamazsın ama gününü orada geçirirsin.

Alara “Nasıl?” Diye sordu.

-Yani Alev okul çıkışı sevgi evine gidip akşam dönecek.

Hiç düşünmeden kabul ettim.
Belki biraz zor olacaktı ama değerdi.

DOĞRULUK

NURSİMA AKIN İTO HÜMA HATUN İMAM-HATİP ORTAOKULU 6/D

Doğruluktur insanı Ağrı Dağı'nın zirvesine çıkaran...

Doğruluktur aşka ulaştıran...

Doğruluktur insanı Mevla ile buluşturan...

Mevlam bizden doğruluk ister. Çünkü doğruluk, kalpten gelen sestir; kalbin en gerçek, en saf yankısıdır.

Hayat, zorlu bir yolculuktur. Bu yolculukta karşımıza engeller çıkar. Bazen yollar taşlı olur, bazen fırtınalar kopar, bazen de sel suları önümüze set çeker. Her gün yeni bir sınav, yeni bir zorluk...

Ama unutmayalım: Karşımıza çıkan her engel, bizi doğruluğa ulaştırmak için vardır.

Hayat bir imtihandır. Bu imtihanda zor sorular çıkmaz mı insanın karşısına? En zor sorularla bile karşılaşsak, doğru cevabı bulmak için çabalamaz mıyız? Kim bir sınavda bile bile yanlış seçmek ister ki?

Öyleyse hayat yolculuğunda da aynı değil midir?

Yalanlarla ilerlemek mi istersin, yoksa doğruluğun aydınlığında yürümek mi?

Unutma...

Yalancının sonu, “Yalancı Çoban” hikâyesindeki gibidir. Bir kere, iki kere... derken insanlar artık inanmaz. Ama gerçek geldiğinde, artık çok geçtir.

Yalan, insanı karanlığa sürükler.

Doğruluk ise bir ışıktır.

Yalan, gecenin karanlığıdır.

Doğruluk, sabahın aydınlığıdır.

Ne güzel denmiştir: “Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.”

Gün ağardığında, karanlık kaybolur; geriye sadece doğrular kalır.

Doğruluk, yerin altındaki bir maden gibidir. İşlendikçe değer kazanır.

Nasıl ki bir maden zamanla elmasa, pırlantaya, yakuta dönüşür; doğruluk da insanın içindeki en kıymetli cevhere dönüşür.

Eğer kalbimizde doğruluk varsa, zihnimizi aydınlatır, dilimize yansır.

İyiliklerimiz, bir suya atılan taşın oluşturduğu halkalar gibi yayılır. Dokunduğumuz her kalbe ulaşır.

Yalanın olduğu yerde kış vardır.

Doğruluğun olduğu yerde ise bahar...

Bahar gelir, çiçekler açar, ardından yazın meyveleri...

Ve o meyveler, insanı cennete götüren bir hasada dönüşür.

Peygamber Efendimiz, hayatı boyunca doğruluktan asla ayrılmamıştır. Onun doğruluğu, insanları hak yola ulaştırmış, kalpleri aydınlatmıştır. Sahabelerin hayatına baktığımızda da hep aynı gerçeği görürüz: Doğruluk, insanı yüceltir.

Sürekli yalan söyleyen bir insan düşünün...

Bir süre sonra yalan onun gerçeği olur. Nefsi onu ele geçirir, perde kalkar ve insan özünden uzaklaşır.

Ama doğruyu söyleyen bir insan...

O, "sıddık" olur. Nefsi yükselir, kalbi arınır. İyilikleri dalga dalga yayılır ve nice insanın hayatına dokunur.

Unutma...

Doğruluk, insanı insan yapan en büyük değerdir.

Ey insan!

Önünde iki yol var:

Biri doğruluk yolu, biri yalan yolu...

Biri cennete açılır,

Diğeri karanlığa...

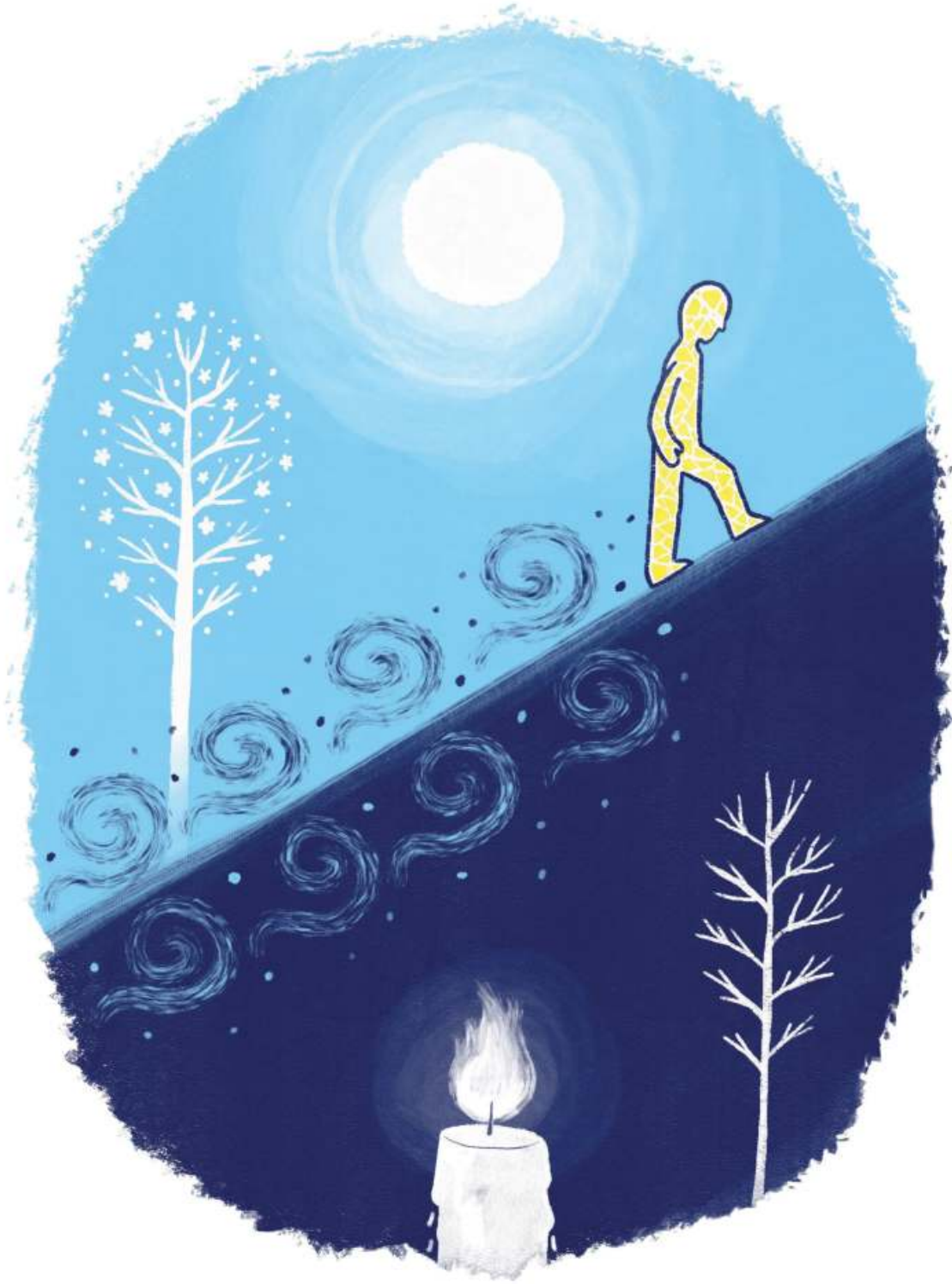
Seçimini yap.

Doğruluktan yana olan, hakka ulaşır.

Hakka ulaşan ise nefsini yenmiş, kalbi nurla dolmuş bir insandır.

Ve cennet ona seslenir:

"Doğrulukla geldin... Şimdi benimlesin."

KENDİN YAP

Kuřlara Ziyafet İstasyonu

1.

Portakal ye!

2.

Kabukları kâse olacak şekilde kes.

3.

Portakalın iki kenarında ip geçir ve içine buğday koy.

4.

Ziyafet istasyonun hazır, ağaç dalına as ve kuşları bekle!

Gizemli Pencere!

Öğretmen, Yazar
Zeytin Aydoğmuş

Sarp'ın sörf yapan saçları vardı. Sarı ki, yumurta sarısı. Sarı ki, altın güneş. Boyu dersiniz, kulak altına eş. Devirirdi sağ yanına, rüzgârla dönüşürdü dalgalara. O koca gülümsemesi, inci dişler de eklenince yanına, kum teninde bir sanat eseri görürdünüz. Koleksiyonluk mini metal araçları, dondurmayı ve baharı severdi. Dondurmanın da baharın da pek tatsız olduğu bir sene, sık sık hastalanır olmuştu. Artık uzun soluklu bir tedavi sürecine başlaması gerekiyordu.

Hele bir gün, okulda hastalandığında öğretmeni hemen ambulansı aramıştı. Panik içindeki arkadaşlarını, sırt çantasını, montunu, bir yerlere vurmaktan ve düşmekten harap olmuş matarasını geride bırakarak şehrin epey uzağındaki araştırma hastanesine götürülmüştü. Yatağı, şehirden uzakta yeşil bir binada, iki kişilik bir hastane odasında, 7. katın cama bakmayan tarafında, soluk bir duvarın ardındaydı. Cam kenarındaki yatakta bir başka çocuk daha vardı. Sanki çocuk değil de yatan bir robottu öylece. Gülmezdi. Konuşmazdı. Adı Kaya'ydı. Kaskatı bir kaya. Uzaklara bakardı. Yaşını tahmin etmeye zorlasak belki 12 belki 72 sayılırdı.

Odaya girer girmez annesi, üzerinde kuşlar ve tomurcuklar olan bir çarşaf serecekti yatağına. Biraz süre istedi ortamı hazırlamak için. Onu beklerken, gezintiye çıktılar babasıyla. Parmakları, babasının ellerini kaçmasından endişelendiği bir uçurtma ipini tutar gibi tutuyordu. Önce uzun, kıvrılan koridorlar gördü. Soğuk ve karanlıktı. Servis arabalarını merak etti. Tekerlekleri olan her şey gibi... Gözlüklü bir hemşire ona gülümsedi. Geldikleri yolu geri dönerken, kaç kapı geçti bilemedi. Aralık olanlardan, hep çocuk sesleri geldi, "tıpkı bir okul gibi" dedi. Arkadaşlarım şu an ne yapıyor acaba?

Günler hep bir ötekine benzeyerek geçerken, boyu mu uzuyor neşesi mi kayboluyor, anlamadı. Saçları kesildi önce, bakışlar matlaştı. Hafifçe şişmiş dudaklar, yarılarak çatladı. Odaya gelenler, odalara gitmeler, beyaz listeler... Uzadı. Yemeklerin lezzeti, oyuncakların keyfi... Azaldı. Zamanla tıpkı oda arkadaşı gibi, gülmemeye, konuşmamaya, uzaklara bakmaya başladı. Onun da mı yaşı emeklilik yaşına ulaşmıştı? Yine de aralarında bazı farklar vardı. Onun uzakları, cam kenarında olanı kadar yakın değildi. Kaya, istediği an dışarıyı izleyebilirdi. Kuşları ve bulutları hareket ederken görebilir, şanslıysa bir ağaç dalı ya da yaprak kıpırtısı fark edebilirdi. Sarp içinse durum hiç de öyle değildi.

Odanın girişinde bir ihtiyaç dolabı vardı. Koca kahverengi bir devdi. Ya da dağ kadardı. Öyle geliyordu Sarp'a. Sarp; sağa baksa o çocuğu, henüz arkadaş değillerdi çünkü o hiç gülmüyordu, sola baksa duvarı, girişe baksa devi görüyordu. Bir gün dayanamadı sordu:

“Anne, hastanenin kapısı var mı?”

Bir göz ne kadar kısa sürede havuz olup taşarsa, o kadar hızla yaşardı annesinin gözleri. Ama belli etmedi, elleriyle saçlarını düzlermiş gibi yaptı, beklemeden cevap verdi:

“Kapısı yok sanıyorsun şu koca dolap yüzünden, elbette var. Ama sana kapıdan daha yakın bir pencere açabiliriz!”

Tadilat, yatağın başındaki duvarda başladı. Anne, koca bir fırçayla beyaz bir pencere boyadı. Baba kalın bir kartondan kanatlar yaptı. Sabah uyanınca ilk iş, Sarp kanatları açtı. Meşe ağacı vardı pencereden bakınca, tam karşıda, kocaman! Bir sincap ailesi, yuvada. Yemyeşil yaprakların arasından, saçları sarısı güneş sızıp geldi ışıklarıyla odaya. Kuşlar vardı uçuşan, bembeyaz pamuk bulutlar havada. Minik bir göl kenarında koşturan çocuklar, uçurtma çeken ipler, kelebekler, mis koku... “Oh!” dedi Sarp, “Bahar gelmiş buralara anne!” Tabii ki bahardan Kaya da nasibini alıyordu böylece. Daha sık ayağa kalkıyor, Sarp'la gezintiye çıkıyor, pencereden dışarıyı birlikte izliyor, uzun uzun sohbetler ediyordu.

Takvim ilerledikçe, penceredeki resme eklemeler yaptı anne. Sarp uyurken, değişti mevsimler de. Bir gün kanatları açınca, yağmuru gördü. Göletlerden su içen kuşlar, kımıl kımıl solucanlar. Ve yağmuru lıkır lıkır hüpleten otlar. Hele salyangozlar... Çocukların ikisi de bayılıyordu onun iki adımlık yolu saatlerce sürdürmesine. Ağaçların rengârenk çiçeklerinden meyveleri tahmin etmece, koşturan çocuklar, zıplamalar, gökkuşağı açmalar... Diğer gün hava sıcak mı sıcaktı. Sahilde dondurma yiyen çocuğun alnındaki ter damlalarını bile görmek, tuhaftı. Uçuşan rengârenk yapraklar gördü bir başka gün. Kırmızı, sarı, turuncu... “Aman! Kanadın birini kapayayım” dedi Sarp, “Bu rüzgâr hasta edecek beni...” Kıkırdadılar. Kar yağdı sonra. Sarp, aralık bıraktı pencereyi. Dilinin ucuna konsun diye bir kar tanesi, gerçekten 3-5 dakika bekledi. Şaşkınlığını gizleyemedi. Kardan adamın başındaki şapka, boynundaki atkı? Sanki kendisininkiydi? Kaya ile birbirlerine hayali kar topları fırlatmaya başladıklarında annesi munisçe gülümsedi.

Böylece Sarp ve Kaya, her gün pencereden dışarı kaçıp gitti hastaneden. Annesiyle okudukları kitaplarda, oluyordu böyle şeyler hem. Hayalimiz neyse oyduk biz de! Diye diye, koca altı ay bitti. Ama bu bitişi fark ettiğinde, hiçbir şey eskisi gibi değildi. İlk gün geldiği kasvetli yer burası mıydı? Gözlerine inanamadı: Penceresinin önünde rengârenk saksılar sıralıydı. Pencere nerede mi? Tabii ki yatağının başucundaki upuzun tutunma demirinde. Sağ taraftaki daha uzun demirde el ele tutuşmuş kâğıt çocuklar vardı. Hepsi birbirinden komik suratlı, aslında tuhaf canavarlardı. Hepsini Kaya ile birlikte yapmışlardı. Çekmecesinin üzerine portatif bir kitaplık asmasına izin vermişlerdi. En sevdiği kitapları, macera romanları, çizgi romanlar, dergiler, fantastik büyülü dünyalar... Hepsi yanı başındaydı. Cam kenarındaki arkadaşı da epey değişmişti. Hani şu en başta robot olan tam yetmiş iki yaşındaki. Sarp'ın penceresiyle, onun camına da neşe gelmişti. Yatağına da terliklerine de kalbine de. Bizimkilerin odasına girdiklerinde, hemşireler ve doktorların gözleri parlıyor, ağızları kulaklarına kadar uzanıyordu. Kaya'nın kalbi pamuktan yumuşaktı artık. Metal arabalar için mini bir garaj bile yapmışlardı kâğıt havlu rulolarından. Kuklalar asılıydı yatağın kenarlarında. Kuklalar ki, konuşuyorlardı terliklerinin her adımıyla. Hatta iki komik göz görmüştü sıvı sabun kutusunda. Tuvalet kâğıdı bile dil çıkarmış gülüyordu Sarp'a. Hele o soğuk duvar, dolmuştu yaptıkları resimlerle. Yer kalmamıştı avuç içi kadar. Peki, nasıl bırakıp da gidecekti evini?

Annesi Sarp'ın eşyalarını topluyordu. Kaya ile bunu konuşmuşlardı, kendi gidiyordu ama her hafta mutlaka ziyaretine gelecekti. Hem çıkınca da artık hep görüşeceklerdi. Kaya başlarda çok üzülse de bunu arkadaşına çok belli etmemeye karar verdi. Çünkü Sarp'ın gidişine aslında sevinmesi gerektiğini biliyordu. Onlar Sarp'ın kişisel eşyalarını toplarken Sarp da Kaya'dan üzgün, refakatçi koltuğuna oturmuş ayaklarını sallıyordu. Birden köşedeki devin ardından minik bir baş, odaya uzandı. Uzun siyah saçları olan zeytin gözlü, güzel mi güzel bir kızdı. Belli ki yatağın yeni sahibi olacaktı. Pek ürkekti. Sarp, "Merhaba!" dedi. Ve annesine gülümsedi. "Evimi kime bırakacağımı biliyorum." Sonra kızla tanışmak için ayağa kalktı, ismi Menekşe'ydi. "Bak, bu da en yakın arkadaşım Kaya" dedi.

Kaya, Menekşe'ye odayı tanıtmaya başladığında, Sarp gizemli pencereden gerçek dünyaya ilk adımını atmıştı. Güneşli bir gündü. Tam dondurma yeme havası.

BİR DAMLA İYİLİK

AYŞENUR SÖZGEN ÖĞRETMEN, YAZAR

Şehrin kalabalık bir sitesinde yaşayan Ali, enerjik ama biraz sabırsız bir çocuktur. Okuldan döner dönmez çantasını koltuğa fırlattı, telefonunu eline alıp arkadaşlarıyla yazıştı::

“Çıkıyorum, parkta buluşalım!”

Tam kapıyı çekip çıkacakken annesi mutfaktan seslendi:

“Ali, bir dakika! Şu ekmeği alt kattaki Fatma Teyze’ye bırakır mısın?”

Ali içinden, “Tam şimdi mi...” diye geçirdi. Arkadaşları mesaj atıyordu: “Hadi gel!” Oyun çok daha cazipti. Ama annesinin bakışını görünce iç çekti:

“Tamam anne...”

Kulaklığını taktı, eline ekmeği aldı ve asansöre yöneldi. Alt kata indi, Fatma Teyze’nin kapısını çaldı. Birkaç saniye sonra kapı aralandı. Karşısında güler yüzlü ama yorgun görünen yaşlı kadın vardı.

“Ah Ali, hoş geldin yavrum...” dedi.

Ali ekmeği uzattı:

“Annem gönderdi.”

Fatma Teyze’nin yüzü bir anda aydınlandı.

“Bugün hiç dışarı çıkamadım. Çok iyi oldu bu...” dedi.

Ali bir an duraksadı. Kulaklığını çıkardı. İçinde tuhaf ama sıcak bir his oluştu.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu, kendisi de şaşırarak.

Fatma Teyze gülümsedi:

“Yok evladım, senin düşünmen yeter.”

Ali apartmandan çıkıp parka koştu. Arkadaşlarıyla oyuna katıldı ama aklı hâlâ az önce yaşadıklarındaydı. Akşam eve döndüğünde babasıyla otururken sordu:

“Baba, bugün Fatma Teyze’ye yardım ettim... Küçük bir şeydi ama sanki çok önemli bir şey yapmışım gibi hissettim. Neden böyle oluyor?”

Babası gülümsedi:

“Çünkü iyilik insanın kalbine huzur verir. Küçük bir şey gibi görünür ama aslında çok değerlidir.”

Ali o gece yatağında telefonuna bakarken bir süre düşündü, sonra ekranı kapattı.

“Demek ki iyilik sadece başkası için değil, benim için de önemli.” diye geçirdi içinden.

Ertesi gün okuldan dönerken bu sefer annesi söylemeden asansöre yöneldi. Elinde bir şey yoktu ama yine de Fatma Teyze’nin kapısını çaldı.

Çünkü artık biliyordu: İyilik, büyüyen bir şeydi. Bir damla ile başlar, koca bir denize dönüşürdü.

Er Kişinin Harcı: İyilik

Betül Akaydın

Öğretmen, P4C Eğitmeni

İyilik; dünyayı güzelleştiren, aydınlatan bir fener gibidir. Karanlık bir yolda yol almak zordur ancak yüreğinde iyilik fenerini taşıyanlar ne yorulur ne de yolundan sapar. Şüphesiz bu fenerin asıl kaynağı olan Kur'ân-ı Kerîm, bizlere iyiliğin sadece bir yardım değil, aslında bir yaşam biçimi olduğunu öğretir. Allah; iyiliğin güzelliğini, karşılığını, usul ve sınırlarını âyeti kerîmelerde açık bir biçimde bildirmiştir. Gelin, bu âyetlerin rehberliğinde iyiliğin dünyasına kısa bir yolculuğa çıkalım.

En değerli olanı paylaşmak

Hepimiz eskiyen oyuncaklarımızı veya artık giymediğimiz kıyafetlerimizi başkalarına vermenin iyi bir şey olduğunu düşünürüz. Elbette bu da güzeldir ancak gerçek iyilik bundan biraz daha fazlasıdır. Rabb'imiz şöyle buyurur: "Sevdiğiniz şeylerden (Allah yolunda) başkası için harcamadıkça gerçek iyiliğe ulaşamazsınız. Her ne harcarsanız Allah onu hakkıyla bilir." (Âli-İmran Sûresi, 92. âyet)

Yani kalbimizde yer eden, bizim için kıymetli olan bir şeyi bir arkadaşımızla paylaştığımızda kalbimiz daha çok aydınlanır. En sevdiğin kalemini arkadaşına ödünç vermek ya da en sevdiğin yemeği bölüşmek, iyiliğin en samimi hâlidir.

İyilik hiç kaybolmaz

Bazen, "Ben iyilik yapıyorum ama karşılığını göremiyorum!" diye düşünebiliriz. Oysa Allah: "Kullarım, beni senden sorarlarsa, (bilsinler ki) gerçekten ben (onlara çok) yakınım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O hâlde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler." buyurur. (Bakara Sûresi, 186. âyet)

Yani yapılan hiçbir iyilik boşa gitmez. Bir fidan dikmek, yoldaki bir taşı kenara çekmek ya da bir kediye su vermek... Belki insanlar görmez ama yerlerin ve göklerin sahibi her şeyi görür. İyilik, toprağa atılan bir tohum gibidir; zamanı geldiğinde mutlaka çiçek açar ve sahibini mutlu eder.

Güzel söz bir sadakadır

İyilik yapmak için her zaman paraya ya da büyük imkânlarla ihtiyacımız yoktur. Bazen bir gülümseme bazen de kırılan bir kalbi onaracak tatlı bir söz en büyük iyilik olabilir. Bakara Sûresi'nde belirtildiği gibi; "Güzel bir söz ve hoşgörü peşinden onur kırıcı davranışlar getiren bir yardımdan daha hayırlıdır." (Bakara Sûresi, 263. âyet)

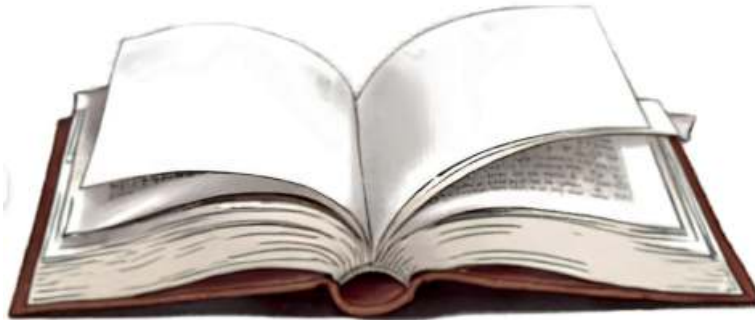
İyilik yarışı

Dünya telaşında hepimiz bir yerlere yetişmeye, bir sınavı kazanmaya veya bir hedefe varmaya çalışıyoruz. Ancak Kur'an-ı Kerim bize çok daha üstün bir yarıştan bahseder: "Hayırda birbirinizle yarışın." (Bakara Sûresi, 148. âyet)

Bu yarışta kimse kimsenin iyiliğine mani olmaz, ayağına çelme takmaz; aksine düşen birini gördüğünde durup elini uzatan kişi bu üstün yarışta kazanmaya en yakın olandır. Kantin sırasında birine öncelik vermek, sınav stresindeki bir arkadaşına moral vermek veya bir öğretmenin, bir yaşlının, bir ihtiyaç sahibinin yükünü hafifletmek...

Unutmayalım ki; biz başkalarına iyilik yaptığımızda, aslında kendi dünyamızı güzelleştiririz... Ve yine unutmayalım ki; dünyayı değiştirecek olan bir çocuğun kalbindeki o tertemiz "Hangi iyiliği yapsam?" düşüncesidir.

Hayırda yarışan nesillerin çoğalması duasıyla...

KUMBARA, PASTEL BOYA VE BİR ZİNCİR!

SÜMEYRA ÜZER

Çocuk Vazarı, Editör

“Dünyaca ünlü Müzisyen Yasin İsa dünya turnesine çıkıyor”

“Kısa süre önce Müslüman olduğunu açıklayan ve ismini Yasin İsa olarak değiştiren dünyaca ünlü müzisyen, yeni dünya turnesini duyurdu. Bestelediği ilâhî ve ezgilerle tüm dünyanın beğenisini kazanan Yasin İsa, hayranlarıyla buluşmak için yola çıkıyor. Avrupa ve Asya’dan birçok ülkenin yer aldığı listede Türkiye’nin bulunmaması dikkat çekti. Sanatçının Türkiye’ye ne zaman geleceğine dair henüz resmî bir açıklama yapılmadı.”

Süheyla haberi iki kez okudu. Sonra ekranın sağ üst köşesindeki çarpı işaretine tıklayıp sayfayı kapattı. Ekranın kararmasıyla odanın içi biraz daha sessizleşti. Çok uzun zamandır hayranı olduğu sanatçının Türkiye’ye gelmesini bekliyordu. Okulda Yasin İsa’nın dünya turnesine çıkacağı fısıltıları yayılmış, o zamandan beri de haber sitelerinin sanat sayfalarını takip etmeye başlamıştı. Masanın köşesindeki kumbaraya baktı. Konser bileti için biriktirdiği paranın içinde olduğu kumbaraya... Uzun zamandır oradaydı. Küçük metal kutuyu eline alıp hafifçe salladı. İçinden gelen ses eskisi gibi neşelendirmiyordu onu artık. Kapağı açıp paraları avucuna döktü. “Tamam.” dedi kendi kendine, “Bu iş bitti. Konser başka bahara kaldı.” Parayı cebine koydu. Montunu aldı, çıktı.

Sokakta yürürken nereye gittiğini çok düşünmüyordu. Hava serindi, üşümüştü. Adımlarını hızlandırıp karşısına çıkan ilk dükkâna girdi. “Kolay gelsin Rüstem Amca!” diyerek selam verdi kırtasiyeciyeye. Burası sık sık uğradığı, okul malzemelerini aldığı dükkândı. Bazen sadece Rüstem Amca’yla muhabbet etmek için bile gelirdi. İçeride kısa bir tur atıp, biraz da soğuktan üşüyen ellerini ısıtıp çıkacaktı. Rafların önünde duran çocuğu fark edince durdu. Çocuk çeşit çeşit boya kutularının dizildiği bir rafın önündeydi. Pastel boya kutularından birini eline alıyor, inceliyor, sonra yerine bırakıyordu. Birkaç kez tekrarladı bunu. Sonunda cebinden paralarını çıkarıp dikkatle saydı. Bir elindeki boya kutusuna bir de cebinden çıkardığı paralara baktı. Sonra kutuyu yavaşça geri koydu.

Süheyla çocuğun yanına yaklaştı. “Beğenmedin mi?” diye sordu. Çocuk başını salladı. “Beğendim, beğendim aslında.” dedi. “Resim yapmayı seviyorsun galiba?” diye sordu Süheyla. “Hem de çok!” dedi çocuk. Bir yarışma var. Resim yarışması... Ona katılmak istiyorum.” Süheyla gülümsedi. “Güzel!” dedi. “İyi yaparsın.” Çocuk omuz silkti, “Deneyeceğim!” dedi ve kapıya yöneldi.

Süheyla birkaç saniye olduğu yerde kaldı. Gözleri raftaki boyalara kaydı. Sonra hiç düşünmeden az önce çocuğun eline alıp bıraktığı kutuyu aldı. Evden çıkarken cebine sıkıştığı paradan biraz alıp kasaya bıraktı. “Üstünü sonra alırım Rüstem Amca biraz acelem var da...” diyerek dışarı fırladı. Köşeyi dönmek üzereyken çocuğa yetişti. Boya kutusunu çocuğa uzatarak, “Bunu düşürdün galiba,?” dedi. Çocuk bir an şaşırıldı. Bir boya kutusuna bir Süheyla’ya baktı. “Benim değil ki.” dedi. “Artık senin.” dedi Süheyla. Çocuğun gözlerine sıcaçık bir gülümseme yayıldı. “Şimdi eve git, çok güzel bir resim yap ve o yarışmayı kazan. Başaracağına canı gönülden inanıyorum.”

Çocuk kutuyu aldı. Şaşkınlıktan konuşamıyordu. Süheyla birkaç adım atmışken çocuk arkasından seslendi: “Abla!”

Süheyla dönüp çocuğa baktı.

“Adın ne senin?” dedi çocuk.

Süheyla gülümsedi. “Süheyla...” dedi.

Çocuk başıyla selam verip koşarak uzaklaştı.

Aradan birkaç hafta geçti. Dönemin son yazılısına girdikten sonra Süheyla kuş gibi hafiflemişti. Cuma günü sömestr tatili başlıyordu. Yeni dönem için birkaç deftere ihtiyacı olacaktı. Okul çıkışı kırtasiyeye uğradı. Rüstem Amca onu görünce, “Ooo Süheyla, nerelerdesin be kızım! Sana vermem gereken bir şey var, günlerdir uğrarsın diye bekliyorum.” diyerek tezgâhın altından küçük bir zarf çıkardı. “Bunu sana bırakmışlar.” dedi. Süheyla zarfı aldı. Üzerinde sadece adı yazılıyordu: Süheyla.

“Kim bıraktı bunu?” diye sordu. “Bizim çırağa bırakmışlar. Ben görmedim.” dedi Rüstem amca. Süheyla zarfı açtı. İçinden bir bilet çıktı. Yasin İsa’nın konser bileti... Süheyla inanamadı. Konser yapılacak şehirler listesinde Türkiye yoktu. Ne zaman organize edilmişti? Ve Süheyla bunu nasıl fark etmemişti? Ayrıca bu bileti ona kim bırakmıştı? Zarfın içine tekrar baktı. Küçük bir not çıktı zarftan. “Teşekkür ederim.” Süheyla notu tekrar katladı. Bir şey sormadı.

Sadece teşekkür edip çıktı.

Konser günü kalabalığın arasında yerini buldu. Konser salonuna afişler asılmıştı. Afişte Yasin İsa'nın fotoğrafı yerine bir çocuk resmi vardı. Cebinden biletini çıkardı. Hâlâ nasıl eline geçtiğini tam açıklayamıyordu. Sonra birden ışıklar söndü ve büyük bir alkış koptu. Yasin İsa sahneye çıktı. Alkışlar arasında müzik başladı. Bir süre sonra Yasin İsa durup mikrofona yaklaştı. "Öncelikle Türkiye'de olmaktan çok mutlu olduğumu belirtmek isterim. Aslında Türkiye'ye gelmek planımızda yoktu." dedi. "Fakat bir şey oldu ve planımızı değiştirmeye karar verdik."

Kalabalık bir anda susmuş, merakla Yasin İsa'yı dinliyordu.

"Her şey" dedi Yasin İsa, "asistanımın Türkiye'de büyüyen bir iyilik haberinden bahsetmesiyle başladı. Haber oldukça ilgimi çekti ve içimde sıcakık bir duygu hissettim."

Birden arkada dev bir ekran belirdi. Ekranı bir resim yarışmasının ödül töreninden görüntüler yansiyordu. Çocukların sırayla sahneye çıkıp ödül alırken yaşadıkları mutluluk gözlerinden okunuyordu. Sonra biri... Süheyla'nın nefesi o anda değişti. Ekrandaki çocuklardan biri, kırtasiyedeki çocuktü. Elinde bir resim tutuyordu. Süheyla biraz öne eğildi.

Ekranı resim belirdi.

Basit bir çizimdi. Bir çocuk, elindeki parayı başka bir çocuğa uzatıyordu. Yanında küçük bir kumbara vardı. Kumbara açıktı.

Yasin İsa'nın sesi yumuşadı.

"Gördüğünüz resim birinci oldu." dedi. "Resim yarışmasının organizatörleri birinci olan resimden ilham alarak bir iyilik kampanyası başlattılar. Bu kampanya sosyal medyada duyurulduktan sonra pek çok insana ulaştı."

Sonra ekrana sosyal medyada paylaşılan videolar düşmeye başladı.

Bir kadın, kasada arkasındaki yaşlı adamın eksik kalan parasını tamamlıyordu. Bir çocuk, harçlığının bir kısmını yardım derneğinin kumbarasına atıyordu. Bir başkası, hiç tanımadığı birine bilet alıyordu.

“Bir çocuk iyiliğin resmini yaptı.” dedi Yasin İsa, “O resmi gören de bir başka iyilik için ayaklandı. Sonra onu gören bir başkası...”

Görüntüler hızlandı.

Salonda alkış yükseldi ama Süheyla duymadı. Ekrana bakmaya devam etti.

Görüntü değişti. Konserin afişi belirdi.

Bu iyilik hareketinden çok etkilendim. Türkiye’ye gelmeye karar verdim. Kampanyaya ilham olan resmi de konser afişi olarak kullanmaya karar verdik. Yarışmada derece alan çocuklara da ödülleriyle beraber konser biletimizi hediye ettik. Ama afişimizde kullandığımız resmin sahibi biletini bir başkasına hediye etmek istediğini söyledi. Gördüğümüz gibi iyilik durdurulamıyor. Ayrıca bu konserin geliri, iyilik zincirinin kopmaması için Türkiye’deki bir hayır kurumuna bağışlanacak.”

Tüm salon ayağa kalkmıştı. Alkışlar ve tezahüratlar salonu inletiyordu.

Bir tek Süheyla oturuyordu. Sesler kulağına bir uğultu gibi gelirken gözleri dev ekrana yansıtılmış konser afişinin sağ alt köşesine takılıp kalmıştı. Birkaç kelimeydi, zar zor okunuyordu: “Bana inandığın için teşekkür ederim Süheyla!”

Süheyla hiçbir şey söylemedi.

Sadece baktı, baktı...

Sonra, fark edilmesi zor, küçücük bir gülümseme kondu yüzüne. Bu bir kırtasiye dükkânında birine uzatılmış tek bir yardım değildi artık. Görünmeden çoğalan, elden ele geçen, her dokunduğu yerde yeniden başlayan bir şeydi. Küçük bir vazgeçişin, başkalarının kalbinde büyüyen hâliydi.

İYİLİK SENFONİSİ

Hazırlayan ve çizen: Hilal Genç

Allah'ın bize sunduğu karşılıksız iyiliklerin farkında mıyız?
Sen de bu iyiliklerden bazılarını resimde bulup işaretlemeye ne dersin?

öndergenc
1958

CEVAPLAR

8 GÜLLÜMSİZE

1 D

2 SAMİMİYE

3 PAYLAŞMAK

4 UDUŞTULU

5 İKRAM

6 M

7 EMANET

9 SÜKÜR

10 M

Y	A	R	D	I	M	E	M	R	U	H	Y	M	
D	B	A	C	Ü	E	Y	S	K	L	Z	O	P	Z
E	S	A	B	I	R	M	K	Ü	T	M	Ş	A	E
R	S	E	K	Y	H	Ü	A	S	K	M	G	Y	S
S	A	D	A	K	A	I	S	N	I	Ü	Ö	L	L
N	A	Z	İ	K	M	S	M	T	E	C	R	A	M
L	M	N	C	V	E	F	A	A	B	T	Ü	Ş	S
C	Ö	M	E	R	T	A	D	A	L	E	T	M	A
K	A	R	T	E	B	E	S	S	U	M	I	A	Z
P	U	Z	İ	F	N	A	Z	S	E	A	B	K	K

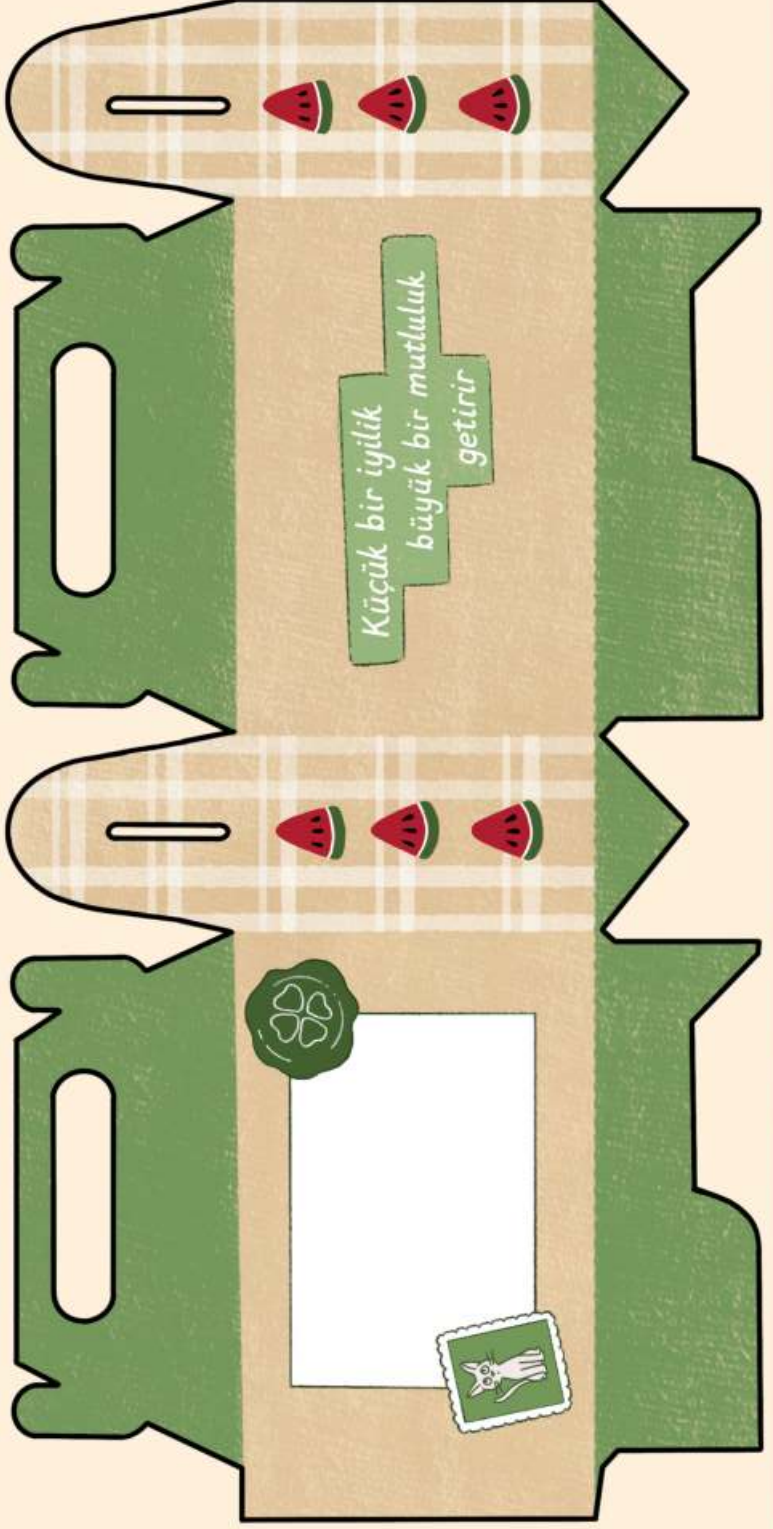
KENDİ İYİLİK ÇANTANI OLUŞTUR

Aşağıdaki şablonu kesip katlayarak kendi çantayı oluştur!

Bu çantanın içini iyiliklerle doldur.

Her gün yaptığın iyilikleri bir kâğıda yazarak içine atabilirsin.

Hafta sonu çantayı boşaltarak ne kadar zenginleştiğini gör!

 TÜRKiYE KATILIM SİGORTA

SAĞLIĞIM GÜVENCEDE
TAMAMLAYICI SAĞLIK SİGORTASI

Müşteri İletişim Merkezi

0850 260 10 23

www.turkiyekatilimsigorta.com.tr

K E T E B E . C O M

Dallandı, Budaklandı, Kompostlandı

Doğaya saygıya ve kompostun gücüne dair sıcak bir hikâye...

K E T E B E Ç O C U K

ke
te
be

Geleceğe Yön Verir

Türkiye'nin Önderleri, ülkemizin geleceğinde söz sahibi olacak genç liderleri yetiştirmeyi amaçlayan, üç yıllık eğitim ve kişisel gelişim programıdır."

50 İL

7 YIL

7000 ÖĞRENCİ

ÖNDER.GENÇ